

การคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

สืบเนื่องจากแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิของผู้สร้างสรรค์ที่แตกต่างกัน ทำให้ประเทศต่าง ๆ ที่นำเอาแนวความคิดเหล่านั้นมาบัญญัติเป็นกฎหมายภายในให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์แตกต่างกัน และทำให้ลักษณะการให้ความคุ้มครองงานในแต่ละประเทศแตกต่างกันด้วย บางประเทศอาจให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะงานลิขสิทธิ์ เช่น ประเทศออสเตรเลีย, อังกฤษ และบางประเทศให้ความคุ้มครองในฐานะงานสิทธิข้างเคียง เช่น ประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นขอบเขตของการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ในแต่ละประเทศจึงมีมากน้อยแตกต่างกัน กล่าวคือ ประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะงานลิขสิทธิ์ ขอบเขตของสิทธิของผู้สร้างสรรค์จะมีมากกว่าประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะงานสิทธิข้างเคียง, มีระดับการให้ความคุ้มครอง เช่น ธรรมสิทธิ, สิทธิเด็ดขาดของผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์ จะมีมากกว่า ประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เป็นงานสิทธิข้างเคียง, อายุการให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์จะมีมากกว่าประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามเป็นงานสิทธิข้างเคียง เป็นต้น

เพื่อให้เห็นความแตกต่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนจึงได้นำเสนอลักษณะกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศที่ให้ความคุ้มครองในฐานะงานลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียง มีลักษณะและวิธีการให้ความคุ้มครองอย่างไร

4.1 ประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะงานลิขสิทธิ์

4.1.1 การให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในสหราชอาณาจักรอังกฤษ

พรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956 ของประเทศอังกฤษ ยังไม่มีการบัญญัติสิ่งทีเรียกว่าสิทธิข้างเคียงไว้ เนื่องจากสิทธิในทางทรัพย์สินที่เกี่ยวกับสิทธิข้างเคียงนี้ ตาม the Copyright Act 1956 ถือว่าเป็นลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่ง จึงได้รับความคุ้มครองในขอบเขตของลิขสิทธิ์ จนกระทั่งปี ค.ศ.1988 ความแตกต่างยังคงมีอยู่ระหว่างงานวรรณกรรม, นาฏกรรม, ดนตรีกรรม และงานศิลปกรรม (ซึ่งเรียกว่างานของผู้สร้างสรรค์) บัญญัติอยู่ในหมวดที่ 1 ของ the Copyright Act 1956 และงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ (subject matter) มีดังนี้ งานบันทึกเสียง ภาพยนตร์ งานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวีและการเรียบเรียงรวบรวม เพื่อพิมพ์โฆษณา (typographical editions of works) (สิทธิในการจัดทำของหุ่นส่วนทางธุรกิจของผู้สร้างสรรค์) ซึ่งบัญญัติอยู่ในหมวดที่ 1 ใน the Copyright

Act 1956 แสดงให้เห็นว่ากฎหมายเห็นความสำคัญของสิทธิของผู้สร้างสรรค์ จึงบัญญัติแยกแยะระหว่างสิทธิของผู้สร้างสรรค์และสิทธิของผู้จัดทำ ปัจจุบันนี้คำว่า “งานลิขสิทธิ์” (Copyright work) ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับงานลิขสิทธิ์ทุกชนิด (all copyrights) ใน the copyright, Designs and Patents Act 1988¹

4.1.1.1) ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ, การแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

ดังได้กล่าวในข้างต้นแล้วว่า งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้รับความคุ้มครองในฐานะงานลิขสิทธิ์ ตั้งแต่ปีค.ศ.1956 ตาม Copyright Act 1956 ต่อมาในปีค.ศ.1988 อังกฤษได้ออกกฎหมายฉบับใหม่ที่บังคับใช้อยู่ปัจจุบัน คือ Copyright, Designs and Patents Act 1988 จึงบัญญัติความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) ใน S.6(1)² หมายถึง การสื่อสารโดยแคบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าซึ่งเป็นการสื่อสารโดยไร้สาย ทำให้สาธารณชนซึ่งเป็นสมาชิกหรือส่งสัญญาณให้แก่สมาชิกสามารถรับสัญญาณได้ จากคำนิยามใหม่นี้ซึ่งบัญญัติไว้ใน Copyright Act 1988 ทำให้ครอบคลุมทั้งการส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไปยังผู้รับโดยตรง หรือระบบ Direct Broadcasting by Satellite และการส่งสัญญาณสู่ดาวเทียม โดยต้องผ่านสถานีภาคพื้นดิน หรือ ระบบ Fixed Service Satellite

ใน s.6(1) นี้บัญญัติข้อยกเว้นการมีลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ถ้างานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นไปละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพอีกอันหนึ่ง หรือการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี งานที่เกิดขึ้นอันหลังนั้นไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ตัวอย่างเช่น งานแพร่เสียงแพร่ภาพโดย BBC ซึ่งมีสถานีภาคพื้นดินตั้งอยู่ในสหราชอาณาจักร ได้รับสัญญาณและได้ส่งสัญญาณงานลิขสิทธิ์ที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ งานที่ถูกส่งอันหลังนี้ไม่ถือเป็นงานสร้างสรรค์ชิ้นใหม่ จึงไม่เกิดสิทธิโดยเด็ดขาดแก่บุคคลผู้จัดทำงานนี้ขึ้น³

¹ Gerald Dworkin, “United Kingdom, “ in *International Copyright and Neighbouring Rights*, ed. Stephen M. Stewart (London:Buterworths,1989),P.487.

² Copyright, Designs and Patents Act 1988
section 6.-(1) In this Part a “broadcast” means a transmission by wireless telegraphy of visual images, sounds or other information which-

(a) is capable of being lawfully received by members of the public, or
(b) is transmitted for presentation to members of the public, and references to broadcasting shall be construed accordingly.

³ David Lester and Paul Mitenell, *Joynson-Hicks on UK Copyright Law* (London.Sweet&Maxwell, 1989), P.21 - 22.

ในส่วนของกรแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ (Repeat broadcasts) กฎหมายบัญญัติให้ไม่มีลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ ซึ่งได้ถูกส่งสัญญาณหลักจากวันที่หมดอายุความคุ้มครองแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก และการแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ Copyright Act 1956 มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ แต่ถ้านำงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนนี้ (pre.1956 Act) มาแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำในภายหลัง (commencement of the 1956 Act) ก็สามารถได้รับลิขสิทธิ์ โดยต้องคำนึงว่าจะเข้าไปพรบ.กฎหมายปี ค.ศ.ใด⁴

ความหมายของการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (Cable Programmes)⁵

งานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวีซึ่งทำขึ้นก่อน Copyright Act 1988 รวมถึงบริการรายการเคเบิลทีวีซึ่งมีบริการก่อน วันที่ 1 มกราคม 1985 (ซึ่งเป็นวันที่กฎหมาย Cable and Broadcasting Act 1984 มีผลใช้บังคับ) จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ ในส่วนงานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวีตาม Copyright Act 1988 อาศัยบทบัญญัติตาม the Cable and Broadcasting Act 1982 ซึ่งบัญญัติให้ความคุ้มครองงานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (cable programmes) ซึ่งเป็นหนึ่งในระบบโทรคมนาคมส่งภาพ, เสียงหรือข้อมูลอื่น ๆ (มิใช่แต่เป็นเพียงโดยวิธีไร้สายใช้แถบ คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า) ไปยังผู้รับดังนี้

(ก) ผู้รับในต่างสถานที่สองแห่งหรือมากกว่าไม่ว่าจะเป็นการรับในเวลาเดียวกันหรือต่างเวลากันโดยผู้ใช้งานแตกต่างกันไป หรือ

(ข) สื่อสารเพื่อนำเสนอไปยังผู้รับสมาชิกทั่วไป

---

⁴ Ibid., P.23.

⁵ Copyright, Designs and Patents Act 1988

section 7-(1) In this Part-

“cable programme” means any item included in a cable programme service; and

“cable programme service” means a service which consists wholly or mainly in sending visual images, sounds or other information by means of a telecommunications system, otherwise than by wireless telegraphy, for reception-

(a) at two or more places (whether for simultaneous reception or at different times in response to requests by different users), or

(b) for presentation to members of the public, and which is not, or so far as it is not, excepted by or under the following provisions of this section.

จากถ้อยคำในความหมายของการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (cable programme) ที่ว่า "ระบบโทรคมนาคม" (Telecommunication system) เป็นนิยามที่กว้างขวางมาก เป็นระบบซึ่งนำภาพ เสียงหรือข้อมูลอื่น ๆ โดยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์ แต่การส่งสัญญาณผ่านแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (ซึ่ง เป็นความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพได้บัญญัติแยกไว้โดยเฉพาะ)

รายการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี ที่ไม่ได้รับความคุ้มครองภายใต้ Copyright Act 1988 มีบริการดังต่อไปนี้

---

⁶ Copyright, designs and Patents Act 1988

Section 7 (2) The following are excepted from the definition of "cable programme service"-

(a) a service or part of a service of which it is an essential feature that While visual images, sounds or other information are being conveyed by the person providing the service there will or may be sent from each place of reception, by means of the same system or (as the case may be) the same part of it, information (other than signals sent for the operation or control of the service) for reception by the person providing the service or other persons receiving it;

(b) a service run for the purposes of a business where-

(i) no person except the person carrying on the business is concerned in the control of the apparatus comprised in the system,

(ii) the visual images, sounds or other information are conveyed by the system solely for purposes internal to the running of the business and not by way of rendering a service or providing amenities for others, and

(iii) the system is not connected to any other telecommunications system,

(c) a service run by a single individual where-

(i) all the apparatus comprised in the system is under his control,

(ii) the visual images, sounds or other information are conveyed by the system solely for purposes internal to the running of the business and not by way of rendering a service or providing amenities for others, and

(iii) the system is not connected to any other telecommunications system;

(d) services where-

(i) all the apparatus comprised in the system is situated in, or connects, premises which are in single occupation, and

1. บริการสื่อสารสองทาง หรือ Interactive services ใน section 7(2)(a)

บริการหรือส่วนหนึ่งของบริการโดยผู้ให้บริการส่งสัญญาณภาพ, เสียงหรือข้อมูลอื่น ๆ และผู้รับในแต่ละสถานที่จะส่งหรืออาจจะส่งข้อมูลหรือบางส่วนของระบบหรือระบบเดียวกันไปยังผู้ให้บริการ หรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งสามารถรับสัญญาณได้

บริการภายใต้ नियามนี้ไม่ใช่เพียงให้ข้อมูลไปสู่ผู้รับบริการเท่านั้น แต่ผู้ใช้งานยังสามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลผู้ให้บริการ บริการดังกล่าวได้เคยใช้ในการดำเนินธุรกิจธนาคารและธุรกรรมอื่น ๆ จึงเป็นข้อยกเว้นในค่านियามของการบริการรายการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

2. บริการอันมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจหรือ Services for business purposes ใน section 7 (2)(b)

บทบัญญัตินี้ไม่รวมบริการที่มีจุดประสงค์เพื่อธุรกิจที่มีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(2.1) บทบัญญัตินี้ไม่ใช้กับบริการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อธุรกิจ ยกเว้นบุคคลที่ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมอุปกรณ์เครื่องมืออันเป็นองค์ประกอบของระบบนี้

(2.2) ภาพ, เสียงหรือข้อมูลอื่น ๆ ถูกส่งโดยระบบซึ่งดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์การติดต่อกันภายในของธุรกิจ และไม่ใช้โดยวิธีบริการตอบกลับ (way of rendering a service)

(2.3) ระบบนี้ต้องไม่เกี่ยวข้องกับระบบโทรคมนาคมอื่น ๆ

3. บริการซึ่งดำเนินการส่วนบุคคล หรือ Service run by a single individual ใน section 7 (2)(c)

โดยข้อยกเว้นนี้นำมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือบริษัทใหญ่ ๆ ข้อยกเว้นนี้มาจากค่านियามของการบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี ซึ่งดำเนินการโดยส่วนบุคคลเพื่อใช้ในบ้านของบุคคลนั้น ๆ เงื่อนไขที่นำมาประยุกต์ใช้มีดังนี้

(ก) อุปกรณ์เครื่องมือทั้งหมดอันประกอบอยู่ในระบบนั้น ต้องอยู่ภายใต้ความควบคุมของบุคคลนั้น ๆ

(ii) the system is not connected to any other telecommunications system, other than services operated as part of the amenities provided for residents or inmates of premises run as a business;

(e) services which are, or to the extent that they are, run for persons providing broadcasting or cable programme services or providing programmes for such services.

(ข) ภาพ, เสียง หรือข้อมูลอื่น ๆ ในระบบนี้ถูกส่งมาโดยระบบที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ภายในบ้านของบุคคลเฉพาะเจาะจง

(ค) ระบบนี้ต้องไม่เกี่ยวข้องกับระบบโทรคมนาคมอื่น ๆ

4. สถานที่ซึ่งอยู่ในความครอบครองส่วนบุคคล หรือ Premises in single occupation

บริการประเภทนี้ไม่ใช่บริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (a cable programme service) ถ้าอุปกรณ์เครื่องมืออันเป็นองค์ประกอบในระบบนี้ติดตั้งอยู่ใน หรือเกี่ยวข้องกับสถานที่ที่อยู่ในครอบครองส่วนบุคคล

5. บริการซึ่งดำเนินโดยบุคคลผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี หรือ Services run for persons providing broadcasting or cable programme services ใน section 7 (2)(c)

ข้อยกเว้นนี้ครอบคลุมบริการซึ่งดำเนินการโดยบุคคลผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี หรือผู้จัดหารายการเพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการรายการส่งตามสายเคเบิล

ในส่วนการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ (Retransmission of broadcasts) ใช้งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้รับสัญญาอนุญาตโดยผู้ดำเนินการจัดส่งบริการรายการทางเคเบิล (operated of a cable programme service) และส่งสัญญาต่อ ลิขสิทธิ์ในรายการที่แพร่ภาพทางเคเบิลทีวี เป็นคนละส่วนจากลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ อย่างไรก็ตาม ข้อยกเว้นนี้ไม่นำมาประยุกต์ใช้กับงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งถูกรับสัญญาอนุญาตและแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำในทันที ในบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

ในส่วนการทำซ้ำในงานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี หรือ Repeat cable programmes ใน section 14 (2)³ บัญญัติว่ารายการที่มีเจ้าของลิขสิทธิ์และถูกทำซ้ำเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ อย่างไรก็ตามไม่มีลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ ถ้าหากได้ส่งสัญญาณงาน ซึ่งถูกทำซ้ำ หลังจากวันที่หมดอายุในงานแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก และการส่งสัญญาณซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 มกราคม 1985

4.1.1.2) สิทธิของเจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ, งานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

⁷ David Lester and Paul Miteneil, Joyson-Hicks on UK copyright Law, p 26.

³ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 14 (2) Copyright in a repeat broadcast or cable programme expires at the same time as the copyright in the original broadcast or cable programme; and accordingly no copyright arises in respect broadcast or cable programme which is broadcast or included in a cable programme service after the expiry of the copyright in the original broadcast or cable programme.

(ก) เจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ก่อนจะกล่าวถึงสิทธิของเจ้าของ ผู้เขียนใคร่ขอกล่าวถึง ผู้ที่เป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ ตาม Copyright Act 1988 section 9 (2)(b)⁹ บัญญัติว่า เจ้าของคนแรก ในลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพคือ ผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ

บุคคลผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพมีนิยามดังนี้

ก) บุคคลผู้ส่งรายการ มีความรับผิดชอบตามขอบเขตของเนื้อหา, หรือข้อความของรายการนั้น และ

ข) บุคคลใด ๆ ผู้จัดเตรียมรายการ หมายถึง ผู้กระทำร่วมกับบุคคลผู้ส่งรายการ เตรียมการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อการส่งสัญญาณ (section 6(3))¹⁰

รายการ (a programme) นิยามคือ ข้อมูลใด ๆ ซึ่งรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (section 6 (s))

คำว่า “บุคคลผู้ส่งรายการ” (the person transmitting the programme) ตาม section 6(s) เป็นกรณีผู้ส่งรายการซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์คนแรก ขึ้นอยู่กับความหมายของ “ความรับผิดชอบ” (responsibility) และ “เนื้อเรื่องข้อมูลที่บรรจุอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ” (its contents) ตัวอย่างเช่น

---

⁹ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 9-(1) In this Part “author”, in relation to a work, means the person who creates it.

(2) That person shall be taken to be-

(b) in the case of a broadcast, the person making the broadcast (see section 6(3) or, in the case of a broadcast which relays another broadcast by reception and immediate re-transmission, the person making that other broadcast;

¹⁰ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 6 (3) References in this Part to the person making a broadcast, broadcasting a work, or including a work in a broadcast are-

(a) to the person transmitting the programme, if he has responsibility to any extent for its contents, and

(b) to any person providing the programme who makes with the person transmitting it the arrangements necessary for its transmission;

and references in this Part to a programme, in the context of and references in this Part to a programme, in the context of broadcasting, are to any item included in a broadcast.

BBC ได้ตัดสินใจที่จะแพร่เสียงแพร่ภาพ ดังนั้น BBC จะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจ และแบกรับความรับผิดชอบใด ๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นภายหลังการส่งสัญญาณนั้น

คำว่า “ผู้จัดเตรียมรายการ” (the person providing the programme) ตาม section 6 (๑) นั้น เป็นการยากที่จะกำหนดบุคคลผู้อยู่ในความหมายของนิยามนี้ BBC มีบริการการแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นของตนเอง ถ้ารายการหนึ่งซึ่ง BBC มิได้เป็นผู้ทำเอง บุคคลผู้จัดเตรียมรายการให้แก่ BBC อาจเป็นผู้ผลิตรายการนั้น หรืออาจเป็นผู้แจกจ่ายรายการโทรทัศน์ อย่างไรก็ตามสถานการณ์ที่สามารถกล่าวได้ว่าบุคคลผู้ที่กระทำร่วมกับ BBC เพื่อเตรียมการ (arrangement) ที่จำเป็นเพื่อส่งสัญญาณ ในบางส่วนของกระบวนการเรียบเรียงรายการ (arrangement) จะต้องทำสำเนารายการเพื่อจุดประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ แต่เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น เพื่อที่จะทำให้การส่งสัญญาณเกิดขึ้น¹¹

คำนิยามผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพนำมาประยุกต์ใช้เช่นกันกับ The Independent Broadcasting Authority (IBA) และบริษัทโทรทัศน์อิสระ ผู้เป็นเจ้าของรายการและถูกส่งโดย IBA ไม่เพียงส่งรายการเท่านั้นแต่มีความรับผิดชอบในเนื้อหา, ข้อความที่อยู่ในรายการ ฉะนั้นบริษัทโทรทัศน์จัดเตรียมรายการให้แก่ IBA เพื่อที่จะส่งสัญญาณรายการและถือได้ว่าเป็นเตรียมการที่จำเป็นในการส่งสัญญาณ ตามนิยามใน section 6(3)

ในส่วนการถ่ายทอดงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcast relays) งานแพร่เสียงแพร่ภาพอีกงานหนึ่ง โดยรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพ และแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำโดยทันที เจ้าของคนแรกใน Broadcast relays คือ บุคคลผู้ทำงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งถูกรับงานแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำโดยทันที¹²

(ข) เจ้าของงานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

เจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกในรายการเคเบิลทีวี คือ บุคคลผู้จัดเตรียมบริการรายการเคเบิลทีวี ซึ่งรายการเคเบิลนั้นได้รวมอยู่ในบริการ (ดู section 9 (2)(c))¹³

¹¹ David Lester and Paul Mitenell, *Joyson-Hicks on UK*

¹² Copyright Law, p.74.

¹³ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 9(2) That person shall be taken to be-

(c) in the case of a cable programme, the person providing the cable programme service in which the programme is included;

สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ว่าเป็นงานแพร่เสียงแพร่ภาพและการแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวี มีสิทธิแต่ผู้เดียว ดังนี้

1. ทำซ้ำ ทำสำเนา (copying the work) Copyright Act 1988 section 17(4)¹⁴ บัญญัติเกี่ยวกับการทำสำเนาภาพยนตร์, งานแพร่เสียงแพร่ภาพและแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี การทำซ้ำหรือทำสำเนา รวมถึงการถ่ายภาพจากงานทั้งหมด หรือบางส่วนของเนื้อหาในภาพยนตร์, งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี

2. การจำแนกแจกจ่ายงานแก่สาธารณชน ทั้งในประเทศสหราชอาณาจักรและนอกประเทศไม่ว่าจะโดยการขาย, การให้เช่า, หรือการให้ยืม หรือการนำเข้าสำเนาทุกประเภทเข้ามาในสหราชอาณาจักร ใน section 18(2)¹⁵

3. เจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพและแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี, งานภาพยนตร์, สิ่งบันทึกเสียง มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจัดแสดงงาน นำเสนองานต่อสาธารณชนในสหราชอาณาจักร บัญญัติอยู่ section 19(3)¹⁶

---

¹⁴ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 17 (4) Copying in relation to a film, television broadcast or cable programme includes making a photograph of the whole or any substantial part of any image forming part of the film, broadcast or cable programme.

¹⁵ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 18 (2) References in this Part to the issue to the public of copies of a work are to the act of putting into circulation copies not previously put into circulation, in the United Kingdom or elsewhere, and not to-

(a) any subsequent distribution, sale, hiring or loan of those copies, or

(b) any subsequent importation of those copies into the United Kingdom;

except that in relation to sound recordings, films and computer programs the restricted act of issuing copies to the public includes any rental of copies to the public.

¹⁶ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 19 (3) The playing or showing of the work in public is an act restricted by the copyright in a sound recording, film, broadcast or cable programme.

ใน Copyright Act 1988 section 19(4)¹⁷ บัญญัติเกี่ยวกับการนำงานออกแสดงต่อสาธารณชน (หรือจัดงานแสดงหรือนำเสนอ) โดยใช้อุปกรณ์รับภาพหรือเสียง โดยใช้วิธีทางอิเล็กทรอนิกส์ ตัวอย่างเช่น ถ้าอุปกรณ์รับสัญญาณโทรทัศน์หรือวิทยุติดตั้งอยู่ในสถานที่สาธารณะ เช่น ดิสโก้เทค และมีการรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวี กรณีนี้บุคคลผู้เผยแพร่ผลงานไม่ถือว่าต้องรับผิดชอบในการทำละเมิดโดยนำงานออกแสดงต่อสาธารณะ แต่อาจต้องรับผิดชอบในฐานะแพร่เสียงแพร่ภาพหรือรวมถึงงานในรายการเคเบิลทีวีในสหราชอาณาจักรโดยไม่ได้ขออนุญาตแทน¹⁸

4. การแพร่เสียงแพร่ภาพและการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (section 20)

เจ้าของงานลิขสิทธิ์มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการแพร่เสียงแพร่ภาพงานรวมถึงงานในการบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวีในสหราชอาณาจักร ใน section 6(s) บัญญัติถึงบุคคลที่ต้องรับผิดชอบในการแพร่เสียงแพร่ภาพงาน คือ ผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ มีดังนี้

ก) บุคคลผู้ส่งรายการ มีความรับผิดชอบตามขอบเขตของเนื้อหา, หรือข้อความของรายการนั้น ข) บุคคลใด ๆ ผู้จัดเตรียมการ หมายถึง ผู้กระทำร่วมกับบุคคลผู้ส่งรายการ เตรียมการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อการส่งสัญญาณ

บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบในการแพร่งานในบริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี ใน section 7(5)¹⁹ บัญญัติให้ คือ ผู้ให้บริการแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (person providing the service)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นคือสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของงานลิขสิทธิ์ ดังนั้นบุคคลใด ๆ ก็ตามกระทำใด ๆ โดยไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์หรือบุคคลผู้มีอำนาจในสิทธิ นั้น ๆ การกระทำเหล่านั้นถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งในบางครั้งเรียกว่าการกระทำอันเป็นการ

¹⁷ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 19 (4) Where copyright in a work is infringed by its being performed, played or shown in public by means of apparatus for receiving visual images or sounds conveyed by electronic means the person by whom the visual images or sounds are sent, and in the case of a performance the performer, shall not be regarded as responsible for the infringement.

¹⁸ Ibid., P.118.

¹⁹ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 7 (5) References in this Part to the inclusion of a cable programme or work in a cable programme service are to its transmission as part of the service, and references to the person including it are to the person providing the service.

ละเมิดลิขสิทธิ์โดยตรง (Primary infringement) ซึ่งแตกต่างจากการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยทางอ้อม (Secondary infringement)²⁰ ผู้เขียนจึงใคร่ขออธิบายรายละเอียดในการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยทางอ้อมมีดังนี้

ผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อมเพื่อประโยชน์ทางการค้า เกี่ยวกับการขาย, หรือนำเข้าวัตถุที่เกิดจากงานอันละเมิดลิขสิทธิ์, หรือทำวัตถุที่มีการออกแบบโดยเฉพาะ (an article specifically designed) หรือดัดแปลงสำเนาที่เกิดจากงานอันละเมิดลิขสิทธิ์หรือจัดหาอุปกรณ์ในการทำให้นางานนั้นถูกนำออกแสดงต่อสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต กฎหมายที่บัญญัติก่อน ปี ค.ศ.1989 กำหนดให้มีความรับผิดชอบผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม ถ้าแสดงให้เห็นได้ว่าผู้กระทำละเมิดรู้แล้วว่างานใดได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น ส่วนผู้ทำละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้นต้องรับผิดชอบโดยไม่คำนึงว่าผู้กระทำได้รู้ว่กำลังทำละเมิด ปัจจุบันกฎหมายได้กำหนดกฎหมายให้เคร่งครัดมากในความรับผิดชอบของผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม ไม่เพียงแต่ต้องแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำละเมิดได้รู้แล้ว แต่ต้องมีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่าการละเมิดได้เกิดขึ้นหรือน่าจะเกิดขึ้น²¹

นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติการรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพและงานแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (Reception of a broadcast or cable programme) ไม่ใช่สิทธิเด็ดขาดของเจ้าของงาน แต่ The Cable and Broadcasting Act 1984 ได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับการรับสัญญาณโดยฉ้อฉล ซึ่งต่อมาได้บัญญัติขึ้นใน Copyright Act 1988 ใน section 298²² บัญญัติถึงผู้มีสิทธิฟ้องร้อง มีดังนี้

(ก) บุคคลใด ๆ ผู้ควบคุมรายการซึ่งมีอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการแพร่ภาพรายการเคเบิลทีวี ที่ให้บริการจากสถานที่ที่อยู่ในสหราชอาณาจักร

(ข) บุคคลใด ๆ ผู้ส่งสัญญาณที่เข้ารหัสสัญญาณลักษณะอื่น ๆ จากสถานที่ที่อยู่ในสหราชอาณาจักร

²⁰ *ibid.*, P.122 - 123.

²¹ Gerald Dworkin, "United Kingdom," in *International Copyright and Neighbouring Rights*, ed. Stephen M. Stewart, P.501.

²² Copyright, Designs and Patents Act 1988
Section 298.-(1) A person who-

(a) makes charges for the reception of programmes included in a broadcast or cable programme service provided from a place in the United Kingdom, or

(b) sends encrypted transmissions of any other description from a place in the United Kingdom, is entitled to the following rights and remedies.

ผู้ถูกฟ้องร้องมีดังนี้²³ (ก) บุคคลใด ๆ ผู้ทำ, นำเข้า หรือขาย หรืออนุญาตให้เช่า อุปกรณ์ส่งใด ๆ หรือเครื่องมือซึ่งถูกออกแบบหรือถูกดัดแปลงทำให้สามารถหรือช่วยให้บุคคลอื่น ๆ รับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือส่งสัญญาณอื่น ๆ โดยที่บุคคลเหล่านั้นไม่มีสิทธิที่จะกระทำเช่นนั้น (ข) บุคคลใด ๆ ผู้ตีพิมพ์ข้อมูลใด ๆ ซึ่งถือว่ามีสิทธิทำให้สามารถหรือช่วยเหลือบุคคลอื่นรับสัญญาณรายการหรือส่งสัญญาณอื่น โดยบุคคลเหล่านั้นไม่มีสิทธิที่จะกระทำการดังกล่าว

4.1.1.3) ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์

(1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์, วิจารณ์ หรือเสนอข่าว (section 30)²⁴

(2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งมีงานอันมีลิขสิทธิ์ไปรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือแพร่ภาพทางรายการเคเบิลทีวี, งานศิลปกรรม, งานบันทึกเสียง, งานภาพยนตร์ หากลักษณะ

---

²³ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 298 (2) He has the same rights and remedies against a person who-

(a) makes, imports or sells or lets for hire any apparatus or device designed or adapted to enable or assist persons to receive the programmes or other transmissions when they are not entitled to so, or

(b) publishes any information which is calculated to enable or assist persons to receive the programmes or other transmissions when they are not entitled to do so,

as a copyright owner has in respect of an infringement of copyright.

²⁴ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 30-(1) Fair dealing with a work for the purpose of criticism or review, of that or another work or of a performance of a work, does not infringe any copyright in the work provided that it is accompanied by a sufficient acknowledgement.

(2) Fair dealing with a work (other than a photograph) for the purpose of reporting current events does not infringe any copyright in the work provided that (subject to subsection(3)) it is accompanied by a sufficient acknowledgement.

(3) No acknowledgement is required in connection with the reporting of current events by means of a sound recording, film, broadcast or cable programme.

ของการใช้นั้นเป็นลักษณะปกติธรรมดาของประเภทนั้น ๆ (section 31)²⁵

(3) การบันทึกเพื่อแพร่ภาพหรือทำรายการทางเคเบิลทีวี โดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือรายการทางเคเบิลทีวีหรืองานอื่นซึ่งรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือรายการเคเบิลทีวี (S.35 (1))²⁶

(4) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการสอบสวนการพิจารณาทางศาล หรือการดำเนินการของรัฐสภา รวมตลอดถึงการรายงานกระบวนการพิจารณาดังกล่าวด้วย (section 45)²⁷

(5) การแพร่เสียงแพร่ภาพและทำรายการเคเบิลทีวี การอ่านหรือบรรยายในที่

---

²⁵ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 31.- (1) Copyright in a work is not infringed by its incidental inclusion in an artistic work, sound recording, film, broadcast or cable programme.

(2) Nor is the copyright infringed by the issue to the public of copies, or the playing, showing, broadcasting or inclusion in a cable programme service, of anything whose making was, by virtue of subsection(1), not an infringement of the copyright.

(3) A musical work, words spoken or sung with music, or so much of a sound recording, broadcast or cable programme as includes a musical work or such words, shall not be regarded as incidentally included in another work if it is deliberately included.

²⁶ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 35- (1) A recording of a broadcast or cable programme, or a copy of such a recording, may be made by or on behalf of an educational establishment for the educational purposes of that establishment without thereby infringing the copyright in the broadcast or cable programme, or in any work included in it.

²⁷ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 45.- (1) Copyright is not infringed by anything done for the purposes of parliamentary or judicial proceedings.

(2) Copyright is not infringed by anything done for the purposes of reporting such proceedings; but this shall not be construed as authorising the copying of a work which is itself a published report of the proceedings.

สาธารณชนได้รับทราบโดยบุคคลคนหนึ่งซึ่งตัดทอนมาจากงานวรรณกรรม, นาฏกรรม(section 59 (2))²⁸
นอกจากนี้ยังมีข้อยกเว้นปลีกย่อยในงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการทางเคเบิล
ทีวี (Miscellaneous: broadcast and cable programmes) มีดังนี้²⁹

(1) การบันทึกชั่วคราว หรือเป็นประจำ (ephemeral or incidental recording)
เพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงหรือรายการเคเบิลทีวี โดยการทำสำเนาไม่ต้องไม่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์
อย่างอื่น และทำลายภายใน 28 วัน นับจากได้ใช้ครั้งแรก (section 68)³⁰

(2) การทำหรือใช้งานบันทึกโดย British Broadcasting Corporation (BBC)
หรือ Independent Broadcasting Authority (IBA) หรือ Cable Authority เพื่อจุดประสงค์ในการ
ดำเนินดูและควบคุมรายการต่าง ๆ (Section 69)³¹

---

²⁸ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 59.- (2) Copyright in a work is not infringed by the making of a sound recording, or the broadcasting or inclusion in a cable programme service, of a reading or recitation which by virtue of subsection (1) does not infringe copyright in the work, provided that the recording, broadcast or cable programme consists mainly of material in relation to which it is not necessary to rely on that subsection.

²⁹ Gerald Dworkin, "United Kingdom", in International Copyright and Neighbouring Rights, ed. Stephen M. Stewart, P 509.

³⁰ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 68.- (2) He shall by virtue of this section be treated as licensed by the owner of the copyright in the work to do or authorise any of the following for the purposes of the broadcast or cable programme-

(3) That licence is subject to the condition that the recording, film, photograph or copy in question-

(a) shall not be used for any other purpose, and

(b) shall be destroyed within 28 days of being first used for broadcasting the work or, as the case may be, including it in a cable programme service.

³¹ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 69.- (1) Copyright is not infringed by the making or use by the British Broadcasting Corporation, for the purpose of maintaining supervision and control over programmes broadcast by them, of recordings of those programmes.

(3) ข้อยกเว้นที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี มิใช่เพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ กล่าวคือ การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี เพื่อใช้ส่วนตัวและใช้ภายในบ้าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อชมหรือฟังในช่วงเวลาที่สะดวก (time-shifting) (section 70)³². การถ่ายภาพทั้งหมดหรือบางส่วนของงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี เพื่อใช้ส่วนตัวและภายในบ้าน (section 71)³³ และการนำเสนอรายการเคเบิลทีวีหรือการแพร่ภาพแพร่เสียงให้สาธารณชนได้ชมโดยผู้ชมไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชมนั้น เช่น การฉายภาพยนตร์ในร้านอาหารให้แก่ผู้เข้ามารับประทานอาหารในร้านโดยไม่คิดราคาอาหารเพิ่มจากราคาอาหารปกติ เป็นต้น (section 72)³⁴

---

³² Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 70. The making for private and domestic use of a recording of a broadcast or cable programme solely for the purpose of enabling it to be viewed or listened to at a more convenient time does not infringe any copyright in the broadcast or cable programme or in any work included in it.

³³ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 71. The making for private and domestic use of a photograph of the whole or any part of an image forming part of a television broadcast or cable programme, or a copy of such a photograph, does not infringe any copyright in the broadcast or cable programme or in any film included in it.

³⁴ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 72. (2) The audience shall be treated as having paid for admission to a place-

(a) if they have paid for admission to a place of which that place forms part; or

(b) if goods or services are supplied at that place (or a place of which it forms part)-

(i) at prices which are substantially attributable to the facilities afforded for seeing or hearing the broadcast or programme, or

(ii) at prices exceeding those usually charged there and which are partly attributable to those facilities.

4.1.1.4) อายุการใช้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี³⁵

ก. อายุการใช้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ (section 14(1))

ลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพจะมีอายุ 50 ปี นับแต่วันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ

ข. อายุให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์รายการเคเบิลทีวี (section 14(1))

ลิขสิทธิ์ในรายการเคเบิลทีวีจะมีอายุ 50 ปี นับแต่วันสุดท้ายของปีที่รายการได้ถูกรวมอยู่ในบริการรายการเคเบิลทีวี

ค. การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี (Repeat Broadcasts and cable programme) ใน section 14 (2)

การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ ก็จะมีอายุในเวลาเดียวกันกับการแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก และไม่ขยายอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์หลังจากลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรกหมดอายุ บทบัญญัตินี้นำมาประยุกต์ใช้กับรายการเคเบิลทีวี

---

³⁵ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 14-(1) Copyright in a broadcast or cable programme expires at the end of the period of 50 years from the end of the calendar year in which the broadcast was made or the programme was included in a cable programme service.

(2) Copyright in a repeat broadcast or cable programme expires at the same time as the copyright in the original broadcast or cable programme, and accordingly no copyright arises in respect of a repeat broadcast or cable programme which is broadcast or included in a cable programme service after the expiry of the copyright in the original broadcast or cable programme.

4.1.1.5) การให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ³⁶

เนื่องจาก Copyright Act 1988 section 156³⁷ ได้บัญญัติเงื่อนไขการให้ความคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย หากสถานที่ทำและส่งสัญญาณรายการแพร่ภาพแพร่เสียงไปสู่ดาวเทียม และสถานที่ส่งสัญญาณรายการเคเบิลทีวีถูกส่งมาจาก (ก) สหราชอาณาจักร

(ข) ประเทศอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในขอบเขตที่ Copyright Act 1988 บัญญัติไว้ (any other country to which the 1988 Act has been extended)

(ค) ประเทศอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับที่ Copyright Act 1988 กล่าวถึง (any other country in relation to which the provision of the 1988 Act have been applied)

หากงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการทางเคเบิลทีวี ถูกทำหรือส่งจากประเทศอื่นซึ่งมิได้อยู่ขอบเขตของ section 156(1) ใน section 156 (2) บัญญัติให้นำ section 159 มาใช้ให้ความคุ้มครองแก่งานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการทางเคเบิลทีวีซึ่งถูกทำจากหรือส่งจาก (แล้วแต่กรณี) สถานที่ที่อยู่ในประเทศซึ่ง section 159(2)(3)³⁸ บัญญัติไว้กล่าวคือ

---

³⁶ เรียบเรียงจาก Ibid., p.37 - 39.

³⁷ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section 156.-(1) A broadcast qualifies for copyright protection if it is made from, and a cable programme qualifies for copyright protection if it is sent from, a place in-

(a) the United Kingdom, or

(b) another country to which the relevant provisions of this Part extend.

(2) Where, or so far as, provision is made by Order under section 159 (application of this Part to countries to which it does not extend), a broadcast or cable programme also qualifies for copyright protection if it is made from or, as the case may be, sent from a place in a country to which the order relates.

³⁸ Copyright, Designs and Patents Act 1988

Section (2) An Order may make provision for all or any of the matters mentioned in subsection(1) and may-

(a) apply any provisions of this Part subject to such exceptions and modifications as are specified in the Order; and

ประเทศรัฐสมาชิกของกลุ่ม EEC หรือประเทศภาคีอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน, หรืออนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล แต่หากประเทศใดให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของประเทศสหราชอาณาจักรไม่เพียงพอ หรือโดยสมควร สหราชอาณาจักรมีสิทธิที่จะออกข้อบัญญัติพิเศษจำกัดการคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์ที่มีสัญชาติของประเทศนั้น

4.1.1.6) กระบวนการการได้มาซึ่งพยานหลักฐานและมาตรการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งกรณีละเมิดลิขสิทธิ์

กฎหมายลิขสิทธิ์ในเรื่องกระบวนการการได้มาซึ่งพยานหลักฐาน โจทก์สามารถร้องขอให้ศาลออกคำสั่งอนุญาตให้โจทก์หรือทนายโจทก์เข้าทำการตรวจสอบ, ค้นหาพยานหลักฐานที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่เรียกกันว่า คำสั่ง Anton Piller Orders และศาลสามารถออกคำสั่งยึดหรืออายัดพยานหลักฐานเหล่านั้นได้หรือที่เรียกกันว่าคำสั่ง The Mareva Injunction ในส่วนการเยียวยาความเสียหายทางแพ่ง มีวิธีการดังนี้ การชดเชยค่าเสียหาย, การคิดบัญชีผลกำไร (account of profits), และคำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ (injunctions) การเยียวยาด้วยวิธีการชั่วคราว (Interlocutory remedies) เน้นทางปฏิบัติที่สำคัญที่สุดเฉพาะในทางทรัพย์สินทางปัญญา และศาลของอังกฤษได้สร้างสรรค์การพัฒนาระบบการช่วยเหลือสิทธิของเจ้าของ

1. คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ (injunctions)

ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งจำกัดการละเมิดสิทธิที่จำเลยกำลังกระทำอยู่หรือกำลังจะกระทำแก่ลิขสิทธิ์ของโจทก์ ตามปกติศาลจะออกคำสั่งห้าม ถ้าโจทก์ได้ฟ้องขอให้เยียวยาความเสียหายของโจทก์และไม่มีที่ท่าว่าจำเลยจะหยุดกระทำการละเมิดนั้น และศาลอาจออกคำสั่งห้ามเช่นนี้ได้แม้ว่าความเสียหายของโจทก์ในขณะนั้นจะไม่มาก ถ้าหากเป็นไปได้ว่าจำเลยจะละเมิดสิทธิของโจทก์ต่อไปอีกในภายหน้า

(b) direct that any provisions of this Part apply either generally or in relation to such classes of works, or other classes of case as are specified in the Order.

(3) Except in the case of a Convention country or another member State of the European Economic Community, Her Majesty shall not make an Order in Council under this section in relation to a country unless satisfied that provision has been or will be made under the law of that country, in respect of the class of works to which the Order relates, giving adequate protection to the owners of copyright under this Part.

1.1 คำสั่ง Anton Piller Orders³⁹

เนื่องจากโดยผลแห่งคำตัดสินของศาลอุทธรณ์ในคดี Anton Piller KG V Manufacturing Process Ltd. (1976) ศาลได้แสดงเจตจำนงในพฤติการณ์บางกรณีที่จะออกคำสั่งอนุญาตให้โจทก์สามารถยึดสิ่งของที่อยู่ในความครอบครองของจำเลย ซึ่งโจทก์มีหลักฐานที่จะเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดสิทธิของโจทก์ ลักษณะอันสำคัญที่สุดของการร้องขอคำสั่งชนิดนี้ได้แก่การออกคำสั่งนี้สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องมีการบอกกล่าวแก่จำเลย ในวิธีทางปกติแห่งการดำเนินคดีโจทก์อาจต้องการเข้าถึงสิ่งของหรือเอกสารในความครอบครองของจำเลยเพื่อที่จะเตรียมคดีให้เหมาะสม ในคดีส่วนมากสิ่งนี้สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องมีการบอกกล่าวเตือน อย่างไรก็ตามเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งยังไม่ได้ตั้งรูปคดีที่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ฟ้องหรือกำลังจะฟ้องให้รู้ตัว บุคคลดังกล่าวอาจจะเคลื่อนย้ายสิ่งของที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดและข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการจำหน่าย กรณีดังกล่าวนี้เกิดขึ้นบ่อยในร้านค้าสิ่งบันทึกเสียง (แผ่นเสียงและเทป) ซึ่งได้ทำขึ้นและจำหน่ายโดยละเมิดลิขสิทธิ์ คดีลักษณะนี้โจทก์อาจร้องขอให้ศาลออกหมายชนิด ex parte (เป็นคำสั่งที่ศาลออกโดยไม่มีจำเลยและโดยจำเลยไม่รู้) กระทำในกรณีเร่งด่วนมาก คำสั่งนี้ต้องมีระยะเวลาสั้น เพื่อเข้าทำการตรวจค้น ถ้ายรูป และให้จำเลยส่งมอบซึ่งวัตถุสิ่งของอันได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ต้องกล่าวเตือนล่วงหน้าแก่จำเลย หลักเกณฑ์เกี่ยวกับ Anton Piller Orders นี้ได้บัญญัติรับรองโดยมาตรา 72 แห่ง the Supreme Court Act, 1981 ด้วย

ศาลอุทธรณ์ในคดี Anton Piller มีคำตัดสินว่า การออกคำสั่งเช่นนี้เมื่อเห็นว่า อาจเป็นอันตรายอย่างมหันต์ถ้าพยานหลักฐานได้ถูกทำลายลง พยานเอกสารอาจถูกเผา, สูญหาย, นำไปซ่อน หรือยกย้ายไปให้พ้นอำนาจศาล การกระทำดังกล่าวของจำเลยอาจเป็นผลให้คดีนี้ไม่สามารถเอาผิดกับจำเลยได้ ศาลได้ตัดสินว่า คำสั่งนี้ไม่ใช่หมายค้น (search warrant) แต่เป็นการบังคับตามคำสั่งศาล หากจำเลยปฏิเสธ ถือว่าจำเลยละเมิดอำนาจศาล

คำสั่ง The Mareva Injunction⁴⁰ เป็นมาตรการการหนึ่งในการแก้ไขความเสียหายในกรณีที่มีการละเมิด ซึ่งสามารถใช้ควบคู่พร้อมกันกับคำสั่ง Anton Piller คำสั่ง The Mareva

³⁹ Gerald Dworkin, "United Kingdom, "In International Copyright and Neighbouring Rights, ed. Stephen M. Stewart, P.516 - 517.

⁴⁰ WIPO, Fight against piracy: legal means and practical methods, Regional Copyright Seminar for Asia and the Pacific, Tokyo, November 15 to 19, 1993, p.268-269.

Injunction เป็นคำสั่งศาลยึดทรัพย์สินของจำเลยที่อยู่ภายในอาณาเขตของศาล จนกว่าจะได้
กระทำการอันเป็นที่พอใจในภายหลัง หรือจำเลยได้สร้างความพอใจโดยหาผู้ค้ำประกันที่น่าพอ
ใจ คำสั่งนี้ได้เคยใช้คดี Mareva Company V. Nation Bulle Carriers (1980)

การใช้คำสั่ง The Mareva Injunction มีหลัก 4 ข้อคือ

1. ต้องมีการกล่าวอ้างสิทธิในคดีพิพาท (There must be a good arguable case on the
substantive claim)

2. ทรัพย์สินของจำเลยต้องตั้งอยู่ในเขตอำนาจศาลที่ใช้คำสั่งนี้

3. โจทก์ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า เป็นการเสี่ยงต่อการที่จำเลยจะทำลาย หรือจำหน่ายทรัพย์สิน
สินของจำเลย

4. การพิจารณาคดีต้องคำนึงถึงความสมดุลย์ระหว่างการคุ้มครองโจทก์กับความ
เสียหายหรือความยากลำบากที่เกิดแก่จำเลย

ในทางปฏิบัติโจทก์ที่ต้องขอให้ใช้คำสั่ง The Mareva Unjunction ในคดี Third Shipping
Corporation V. Vnmarine (1979) โจทก์ต้องปฏิบัติดังนี้

1. ต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงทั้งหมดที่โจทก์ทราบอย่างละเอียด

2. ต้องแจ้งคำร้องขอของโจทก์นี้ต่อจำเลย

3. ต้องมีเหตุที่เชื่อได้ว่าจำเลยมีทรัพย์สินตั้งอยู่ในเขตอำนาจศาล (Jurisdiction)

4. ต้องมีเหตุที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินเหล่านั้นจะถูกยกย้ายจากเขตอำนาจศาลหรือทำให้
เสียหายโดยประการอื่น

5. ดำเนินการจ่ายค่าเสียหายแก่จำเลย ถ้าศาลยกคำร้องหรือปรากฏว่าเป็นการใช้คำ
สั่งห้ามจำเลยมิให้กระทำการใด ๆ (Injunction) โดยไม่มีเหตุอันควร

1.2 คำสั่งห้ามตามวิธีการชั่วคราว (Interlocutory injunctions)

เนื่องจากการพิจารณาคดีจะใช้เวลานานมากกว่าจะเริ่มการพิจารณา
คำสั่งนี้จึงเป็นการเยียวยาความเสียหายของโจทก์ที่เป็นการน่ากลัวว่าคำสั่งจะถูกละเมิดและ
คำสั่งจะก่อความเสียหายแก่ธุรกิจของโจทก์ และไม่สามารถจะใช้ระยะเวลารอคอยจนกระทั่งสิ้นสุดคดี⁴¹

เมื่อโจทก์ได้รับคำสั่งระงับชั่วคราวจะต้องให้การรับรองความเสียหายที่เกิดขึ้น
(cross-under taking damage) คือถ้าในที่สุดโจทก์แพ้คดีจะชดใช้ความเสียหายให้จำเลยสำหรับ

⁴¹ Gerald Dworkin, "United Kingdom", *International Copyright and Neighbouring Rights*, ed.

Stephen M, Stewart, p.517.

การเข้าไปทำให้กิจการของจำเลยเสียหาย ศาลจะให้คำสั่งนี้เพื่อจะสงวนสถานภาพที่เป็นอยู่ (status quo) จนกว่าจะถึงการพิจารณาคดี เว้นแต่พยานไม่สามารถที่จะเปิดเผยได้ว่าโจทก์มีแนวโน้มที่จะชนะคดี ศาลจะพิจารณาโดยรั้งระหว่างประโยชน์ในการให้กับไม่ให้ ดูว่าโจทก์หรือจำเลยจะได้รับชดใช้ค่าเสียหายอย่างเพียงพอ ถ้าไม่ให้โดยผิดพลาดหรือให้โดยผิดพลาด⁴²

1.3 การทดแทนความเสียหาย

ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษถือว่าการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นการละเมิดอย่างหนึ่ง หลักเกณฑ์เรื่องค่าเสียหายกรณีละเมิดก็คือ ให้โจทก์ได้กลับเข้าสู่ฐานะที่โจทก์ควรเป็นถ้ามิได้มีการกระทำละเมิดเช่นนั้น ดังนั้นถ้าธุรกิจของโจทก์ได้รับผลเสียหายจากการที่จำเลยขายสำเนาจำลองงานละเมิดสิทธิ์แข่งขัน โจทก์ย่อมเรียกให้จำเลยชดใช้ผลกำไรที่โจทก์ได้สูญเสียไปซึ่งโจทก์ควรกระทำได้ ถ้าจำเลยไม่รู้และไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะสงสัยว่ามีลิขสิทธิ์อยู่ในงานหรือ เนื้อหาสาระอื่น ๆ ใด ซึ่งการฟ้องคดีนั้นเกี่ยวพันถึง⁴³

ข้อยกเว้นหลัก “ค่าทดแทนความเสียหาย” โดยทั่วไป (the general compensation) เป็นบทบัญญัติที่ศาลนำมาใช้กำหนดค่าเสียหายเพิ่มเติม (additional damages) ในกรณีถ้าการละเมิดสิทธิได้กระทำอย่างแฉ่งชัด และจำเลยได้รับผลประโยชน์จำนวนมากจากการละเมิดสิทธินั้น กรณีนี้ถ้าเป็นที่พอใจของศาลว่าในพฤติการณ์เช่นนั้นวิธีการเยียวยาที่มีอยู่นั้นไม่สามารถนำมาใช้ให้เป็นผลแก่โจทก์ได้ ศาลอาจกำหนดค่าเสียหายเพิ่มเติมตามที่เห็นว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น ช่างถ่ายภาพได้กระทำละเมิดโดยนำรูปแต่งงานไปขายแก่หนังสือพิมพ์ เป็นการนำงานออกสู่สาธารณชน จึงได้เรียกค่าเสียหายเพิ่มเติมโดยคำนี้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

จนกระทั่ง ค.ศ.1989 ได้นำการเยียวยาโดยวิธี “ค่าเสียหายที่ควรได้รับกลับคืน” (conversion damages) หลักนี้บัญญัติถึงสิทธิของเจ้าของงานลิขสิทธิ์มีสิทธิ์ทั้งปวงและเยียวยาเกี่ยวกับการละเมิดสำเนาจำลองงานทั้งหมด หรือแท่นพิมพ์ (plate) อื่น ๆ ที่ใช้ในการสำเนาจำลองงาน หลักนี้ถือว่า (as if) สำเนาจำลองงานละเมิดสิทธิหน่วยงานหรือแท่นพิมพ์ทั้งหมดเป็นทรัพย์สินของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยวิธีนี้เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถเรียกค่าชดเชยความเสียหายเต็ม

⁴² ปลื้มจิต ทวีพัฒน์, “ความจำเป็นและความพร้อมในการจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ,” *อุลพาท* 42 (มกราคม-มีนาคม 2538) หน้า 99.

⁴³ Gerald Dworkin, “United Kingdom”, in *International Copyright and Neighbouring Rights*, ed. Stephen M. Stewart, P.517.

มูลค่าของงานละเมิดสิทธิแห่งงานนั้น ตัวอย่างเช่น จำเลยผลิตและขายเสื้อเชิ้ตแต่ละตัว ซึ่งจะ
ทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายตามปกติ (ordinary damages) เท่านั้น แต่เจ้าของ
ลิขสิทธิ์ยังมีสิทธิเต็มมูลค่าในงานลิขสิทธิ์ออกแบบเสื้อเชิ้ตแต่ละตัว นั่นคือเมื่อผู้ละเมิดได้ขาย
สำเนาจำลองงานละเมิดสิทธิดังกล่าวไป ก็ถือว่าผู้ละเมิดได้ขายไปในสิ่งซึ่งไม่ใช่ของผู้ละเมิด (จะ
ต้อง “แปลงกลับ” สิ่งนั้นมายังเจ้าของลิขสิทธิ์) และรายรับจากการขายดังกล่าวต้องส่งกลับคืน
มายังเจ้าของลิขสิทธิ์ การเยียวยาโดยวิธีรุนแรงนี้ (draconian remedy) ได้ถูกวิจารณ์และต่อมา
กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1988 ได้ยกเลิกหลักดังกล่าวนี้⁴⁴

1.4 การส่งมอบคืนและการคิดบัญชีผลกำไร (Delivery up and account of profits)

บุคคลผู้เป็นเจ้าของสำเนาจำลองงานอันทำขึ้นโดยละเมิดหรือสิ่งของที่ได้ ออก
แบบเป็นพิเศษหรือได้ดัดแปลงทำสำเนาจำลองอันทำขึ้นโดยละเมิด ซึ่งจำเลยรู้หรือมีเหตุผลอัน
สมควรจะเชื่อได้ว่าสิ่งของที่ถูกทำขึ้นหรือได้ตั้งใจที่จะทำขึ้นเช่นนั้น เป็นสำเนาจำลองงานที่ได้ทำ
ขึ้นโดยละเมิด เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าวมีสิทธิขอให้ศาลมีคำสั่งริบ และส่งมอบคืนแก่เจ้า
ของ การคิดบัญชีผลกำไร (Account of Profits) การเยียวยาความเสียหายในรูปแบบนี้ไม่ค่อยใช้
บ่อย เนื่องจากเป็นยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่ายมาก วิธีการเยียวยากระทำในรูปของการออกคำสั่ง
ให้จำเลยจ่ายเงินเป็นจำนวนเท่ากับผลกำไรสุทธิที่จำเลยทำได้ให้แก่โจทก์⁴⁵

4.1.2 การคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย ได้ดำเนินการรอยตาม
กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ในฐานะที่เป็นประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ กฎหมายลิขสิทธิ์
ฉบับแรก คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1905 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ.1907 ซึ่งเป็น
รูปแบบแรกของกฎหมายลิขสิทธิ์ ต่อมาในปี ค.ศ. 1958 Attorney General ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ
การ Spicer Committee ทำการตรวจสอบกฎหมายลิขสิทธิ์และแก้ไขเพิ่มเติมโดยใช้แบบอย่าง
ของอังกฤษ ต่อมาได้เป็นรากฐานในการสร้างกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 แม้ว่ากฎหมายฉบับนี้
จะมีความคล้ายคลึงกันมากกับกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ของอังกฤษ แต่มีความแตกต่าง
หลายประการซึ่งก่อให้เกิดความสับสนและมีหลายคดีเกิดขึ้นมาก กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968
ซึ่งมีผลบังคับใช้วันที่ 1 พฤษภาคม 1969 ได้แก้ไขหลายเรื่อง เช่น การให้ความคุ้มครองงาน

⁴⁴ Ibid., P.518.

⁴⁵ Ibid.

อันมีลิขสิทธิ์ดั้งเดิม ประกอบด้วยงานวรรณกรรม, นาฏกรรม, ดนตรีกรรม และศิลปกรรม, สิ่งบันทึกเสียง, ภาพยนตร์, งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุและโทรทัศน์, การจัดรูปแบบการพิมพ์ (typographical arrangements) ครั้งล่าสุด คือ การแก้ไขเพิ่มเติมใน ค.ศ. 1986 อย่างไรก็ตาม กฎหมายลิขสิทธิ์ ฉบับ ค.ศ.1968 ยังเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

หลักทั่วไปใน พรบ. ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 จะมีความคล้ายคลึงกับ พรบ. ลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1956 แนวความคิดเรื่องสิทธิข้างเคียงจึงไม่มีบทบัญญัติในกฎหมายออสเตรเลียเช่นกัน Copyright Act 1968 ได้มีการแบ่งงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ออกเป็น 2 หมวด คือ Part III บัญญัติเรื่อง “งาน” (works) และ Part IV บัญญัติเรื่อง “งานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ” (subject matter other than works) คำว่า “งาน” (works) ตามคำนิยามใน Section 10 (1) คือ งานวรรณกรรม, นาฏกรรม, ดนตรีกรรม หรือ ศิลปกรรม ซึ่งงานทั้งหมดในหมวดนี้ต้องเป็นงานแรกเริ่ม original ใน Part IV Section 113 (1) เรื่อง งานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ ประกอบด้วยสิ่งบันทึกเสียง, งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์และวิทยุ, ภาพยนตร์, งานสิ่งพิมพ์โฆษณา งานลิขสิทธิ์ในหมวดนี้ไม่ต้องการเงื่อนไขว่าต้องเป็นงานแรกเริ่ม⁴⁶

4.1.2.1) ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

คำว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์” (television broadcast) ใน Section 10 (1) คือ การแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ไปด้วยกันกับการแพร่เสียง เพื่อให้รับได้ทั้งภาพและเสียงเหล่านั้น และคำว่า “การแพร่เสียง” (sound broadcast) เป็นวิธีการแพร่เสียงนอกเหนือจากส่วนของการแพร่ทางโทรทัศน์ มีการอ้างถึงคำว่า “แพร่เสียงแพร่ภาพ” (broadcast) เป็นวิธีส่งสัญญาณโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (wireless telegraphy) ไปสู่สาธารณชน ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 บัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพรวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์และคำว่า “บริการกระจายเสียงและภาพ” (diffusion service) คือการกระจายงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือโดยวิธีอื่น ทำนองเดียวกับการส่งตามสายหรือโดยวิธีการกระจายเสียงและภาพไปยังผู้ชม แม้ว่า Copyright Act 1968 จะไม่ได้บัญญัติการส่งสัญญาณทางเคเบิลไว้ในความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ แต่จากนิยาม

⁴⁶ เรียบเรียงจาก Stephen M. Stewart, *International Copyright and Neighbouring Rights*, P.883-

ของบริการกระจายเสียงและภาพ จึงรวมถึงการส่งสัญญาณทางสายเคเบิล (cable transmission)

4.1.2.2) สิทธิของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพ

ก่อนที่จะกล่าวถึงสิทธิของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพ ผู้เขียนใคร่ขอกล่าวถึงผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์และงานแพร่เสียง ใน Section 99⁴⁷ บัญญัติว่า บริษัท Australian Broadcasting Corporation หรือ บริษัท Special Broadcasting Service Corporation เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ หรือ งานแพร่เสียงซึ่งทำโดยบริษัทดังกล่าว ในกรณีที่เจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพอื่น ๆ คือ ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพและผู้ถือสิทธิการอนุญาตแพร่ภาพทางโทรทัศน์ หรือ สถานีแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ ผู้ถือสิทธิการอนุญาตในฐานะผู้ถ่ายทอด เมื่อมีการแพร่เสียงแพร่ภาพตาม Section 91 การแพร่ภาพแพร่เสียงทางโทรทัศน์หรือแพร่เสียง (A television of sound broadcast) ถือว่าได้ทำโดยบุคคลผู้ส่งสัญญาณภาพและเสียง อันเป็นส่วนประกอบของการแพร่เสียงแพร่ภาพ ณ เวลาและสถานที่เฉพาะเจาะจง

ลิขสิทธิ์เกี่ยวกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือแพร่เสียง ใน Section 87⁴⁸ ของกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 บัญญัติถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียว

---

⁴⁷ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 99. Subject to Part VII and X:

(a) the Australian Broadcasting Corporation is the owner of any copyright subsisting in a television broadcast or sound broadcast made by it;

(aa) the Special Broadcasting Service Corporation is the owner of any copyright subsisting in a television broadcast or sound broadcast made by it; and

(b) a person who is or has been a holder of a licence or permit granted under the Broadcasting Act 1942 or a prescribed person for the purposes of subparagraph 91 (a) (iii) or 91 (c) (iii) is the owner of any copyright subsisting in a television broadcast or sound broadcast, as the case may be, made by that person.

⁴⁸ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 87. For the purposes of this Act, unless the contrary intention appears, copyright, in relation to a television broadcast or sound broadcast, is the exclusive right:

(a) in the case of a television broadcast in so far as it consists of visual images-to make a cinematograph film of the broadcast, or a copy of such a film;

(exclusive right) ในงานนี้ดังกรณีต่อไปนี้

(1) จัดทำเป็นภาพยนตร์จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือสำเนาฟิล์มที่ทำจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เพียงเท่าที่จะทำให้ปรากฏเป็นภาพ (visual images)

(2) จัดทำเป็นสิ่งบันทึกเสียง จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงหรือทำสำเนาส่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เพียงเท่าที่ทำให้ปรากฏเป็นเสียงในอันดับหลัง

(3) แพร่เสียงแพร่ภาพ งานแพร่เสียงแพร่ภาพของโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง

กรณีผู้ไม่ใช่เจ้าของงานลิขสิทธิ์หรือผู้รับโอนสิทธิอนุญาต ได้กระทำการรับสัญญาอนุญาตงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือใช้วัตถุหรือสิ่งของที่ทำให้ปรากฏเป็นรูปร่างเช่นวีดีโอ Section 10 (4) บัญญัติ ผู้กระทำการดังกล่าวไม่มีสิทธิในงานออกเผยแพร่สู่สาธารณ

(public performance right) และไม่มีสิทธิในการส่งกระจายงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

การจัดเป็นฟิล์มภาพยนตร์จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ รวมถึงฟิล์มหรือรูปถ่ายของภาพอันเป็นองค์ประกอบในงานแพร่เสียงแพร่ภาพฟิล์มหรือรูปถ่ายจากส่วนหนึ่งส่วนใดของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์เหล่านั้น เป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ แม้ว่าจะไม่ใช่ “ลำดับของภาพที่ปรากฏบนจอ “ (sequence of images) ตามที่บัญญัติใน Section 25 (4)⁴⁹ การเก็บภาพเดี่ยวก็นับว่าเป็นการกระทำอันเป็นองค์

(b) in the case of a sound broadcast, or of a television broadcast in so far as it consists of sounds- to make a sound recording of the broadcast, or a copy of such a sound recording; and

(c) in the case of a television broadcast or of a sound broadcast-to re-broadcast it.

⁴⁹ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 25 (4) In this Act:

(a) a reference to a cinematograph film of a television broadcast shall be read as including a reference to a cinematograph film, or a photograph, of any of the visual images comprised in the broadcast; and

(b) a reference to a copy of a cinematograph film of a television broadcast shall be read as including a reference to a copy of a cinematograph film, or a reproduction of a photograph, of any of those images.

ประกอบในงานลิขสิทธิ์⁵⁰

4.1.2.3) ข้อจำกัดสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Limitation of rights)

(ก) ใช้เพื่อการศึกษา (Education use) ภายใต้ Copyright Act 1968 เจ้าของลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพ ไม่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพออกแสดงสู่สาธารณชน เช่นเดียวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ.1956 การนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเปิดให้รับฟังหรือชมในที่สาธารณะ โดยเก็บค่าเข้าชมจากผู้ชม เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ตาม Section 14 (4) (C)

ใน Copyright Act 1968 Section 28 บัญญัติการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิ่งบันทึกเสียงและฟิล์มในชั้นเรียน ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง หากบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ตาม Section 200 (2)⁵¹

การกระทำต่อไปนี้ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

1. การบันทึกทำโดยบุคคลในฐานะผู้แทนหรือผู้มีอำนาจจัดการของสถานศึกษา ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยมุ่งกำไร ตาม Section 200 (2) (a)
2. การบันทึกต้องไม่เคยถูกใช้ เว้นแต่ในระหว่างการสอนในสถานศึกษา ตาม Section 200 (2) (b)

---

⁵⁰ เรียบเรียงจาก Lahore' James. "Australia," in international Copyright and Neighbouring Rights, ed. Stephen M. Stewart, p.895-896.

⁵¹ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย
Section 200 (2) There is also no infringement of copyright in a work or sound recording included in the broadcast. The following conditions must be met;

(a) the record must be made by or on behalf of the person or authority in charge of a place of education that is not conducted for profit.

(b) the record must not be used except in the course of instruction at that place

(c) There must be no commercial dealings with the record and no rights are given with regard to important of articles which would otherwise constitute a copyright infringement.

3. การบันทึกต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์ และไม่มีสิทธินำเข้าบทความในวารสาร อันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ตาม Section 200 (3) (4)

ข้อยกเว้นนี้อ้างถึงการทำบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพเท่านั้น (making of a record of a broadcast) คำว่า “การบันทึก” (record) ตามคำนิยามใน Section 10 (1) ในพรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 บันทึกเป็นแผ่นดิสก์ (disc), เทป, กระดาษหรืออุปกรณ์อื่นที่ทำให้ปรากฏเป็นเสียงขึ้นมา ข้อยกเว้นนี้จึงใช้ได้กับสิ่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานแพร่เสียง แต่ไม่รวมถึงการทำบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ เป็นวีดีโอเทป⁵²

(ข) ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว หรือ ภายในบ้าน

(Private and domestic use)

Copyright Act 1968 Section 111บัญญัติว่า ในการทำสิ่งบันทึกเสียงหรือฟิล์มโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพ ไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หากทำเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัวและใช้ภายในบ้าน

การกระทำต่อไปนี้ของผู้กระทำที่ไม่ถือว่าเป็นการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวและใช้ภายในบ้าน ตาม Section 111 (3)

(1) การจำหน่ายหรือให้เช่าสำเนาภาพยนตร์ หรือสิ่งบันทึกที่ปรากฏเป็นรูปร่างจากงานได้บันทึกได้แล้ว

(2) นำสิ่งบันทึก หรือภาพยนตร์ออกแพร่เสียงแพร่ภาพ

(3) การนำสิ่งบันทึกหรือ ภาพยนตร์นั้นออกรับชมหรือรับฟังในที่

สาธารณะ⁵³

(ค) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (repeat broadcast)

Section 95 (2) บัญญัติการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีขอบเขตของลิขสิทธิ์เหนือกว่าลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดั้งเดิม คำว่า “การทำซ้ำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (repeat broadcast) คือ การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงที่มีมาก่อน นำมาทำซ้ำให้ปรากฏเป็นรูปร่างสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสิ่งของเช่น แผ่นดิสก์

⁵² Ibid., P.903.

⁵³ Ibid, P.903.

(disc), เทปหรือวีดิโอเทป การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่ใช่เป็นการทำซ้ำจากรายการถ่ายทอดสด ลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพจะหมดอายุในเวลาเดียวกันกับการแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก และถ้ามีการทำซ้ำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพถูกทำขึ้นหลังจากหมดอายุของงานลิขสิทธิ์แพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก ไม่ถือว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำเป็นงานลิขสิทธิ์ ตาม Section 95 (2)⁵⁴

งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งถูกทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้แล้วนำมาแพร่เสียงแพร่ภาพทำซ้ำให้ภายหลังพรบ.ลิขสิทธิ์มีผลบังคับใช้จะไม่สามารถคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้ พรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 ตาม Section 223 (6)

(ง) งานแพร่เสียงแพร่ภาพ ซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง ซึ่งถูกทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้จะไม่สามารถคุ้มครองลิขสิทธิ์ ภายใต้ พรบ. ลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968

การกระทำที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง ไม่ถือเป็นกระทำความผิดลิขสิทธิ์ หากทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในกระบวนการพิจารณาคดีหรือรายงานในกระบวนการพิจารณาคดี ตาม Section 104(a)⁵⁵

4.1.2.4) อายุการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

อายุการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 Section 95 (1)⁵⁶ มีระยะเวลา 50 ปี

⁵⁴ Ibid, P.903

⁵⁵ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 104. A copyright subsisting by virtue of this Part is not infringed by anything done.

(a) for the purpose of a judicial proceeding or a report of a judicial proceeding;

⁵⁶ Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 95. (1) Copyright subsisting in a television broadcast or sound broadcast by virtue of this part continues to subsist until the expiration of 50 years after the expiration of the calendar year in which the broadcast was made.

(2) In so far as a television broadcast or sound broadcast is a repetition (whether the first or a subsequent repetition) of a previous television broadcast or sound broadcast to which section 91 applies, and is made by broadcastin visual images or sounds embodied in any article or thing.

นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ กฎหมายลิขสิทธิ์ไม่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้ และไม่ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1961 นำมาแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำในภายหลัง นอกจากนี้การทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีมาก่อน โดยทำขึ้นปรากฏเป็นรูปร่าง เช่น เทป, ดิสก์, หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ใช้อายุความคุ้มครอง Section 95 (2)

4.1.2.5) การให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ต่างประเทศ

(Protection of foreign right owners)

ด้วยเหตุที่ประเทศออสเตรเลีย ได้เข้าผูกพันในอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน ฉบับแก้ไข ณ กรุงปารีส และอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล จึงได้มีบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองงานที่มีประเทศที่เกิดในต่างประเทศให้เป็นไปตามที่อนุสัญญาบัญญัติ ได้บัญญัติกฎหมายภายในประเทศออสเตรเลีย เพื่อเป็นการอนุวัติกฎหมายประเทศออสเตรเลียให้เป็นไปตามอนุสัญญา จึงนำไปสู่กฎเกณฑ์ภายใต้ Section 184 และ 185 ของพรบ.ลิขสิทธิ์ นำมาใช้กับการกระทำแก่งานทั้งหมด, การบันทึก, ฟิล์ม หรือถูกโฆษณาครั้งแรกในต่างประเทศ กล่าวคืองานศิลปกรรมถูกสร้างขึ้นในต่างประเทศโดยผู้มีสัญชาติ หรือคนในบังคับ หรือมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ และนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของต่างประเทศ

กฎเกณฑ์บังคับเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์งานระหว่างประเทศ ฉบับแก้ไข ค.ศ.1969 (The Copyright International Protection Regulation 1969) กฎเกณฑ์ข้อบังคับนำมาใช้ในพรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 ในเรื่องเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานระหว่างประเทศแต่ประเทศที่เป็นสมาชิกสหภาพเบอร์ลิน หรือภาคีในอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล จึงเป็นผลให้งานที่โฆษณาครั้งแรกในประเทศภาคีอนุสัญญาหรืองานที่ถูกสร้างสรรค์โดยคนชาติ, คนในบังคับ หรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา จะให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ในประเทศออสเตรเลียตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 หลักดังกล่าวนี้นำมาใช้กับงานสิ่งบันทึกเสียง,

---

(a) if it is made before the expiration of the period of 50 years after the expiration of the calendar year in which the previous broadcast was made-any copyright subsisting in it expires at the expiration of that period, and

(b) if it is made after the expiration of that period-copyright does not subsist in it by virtue of this Part.

ฟิล์มภาพยนตร์และงานทั้งหมดที่ถูกนำออกโฆษณา แต่มีข้อสังเกต ในประเทศออสเตรเลียไม่มีการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งถูกแพร่จากสถานที่นอกประเทศออสเตรเลีย

ออสเตรเลียนำหลักเปรียบเทียบอายุการให้ความคุ้มครอง (The principle of comparison of term) มาใช้ในเรื่องระยะเวลาการให้ความคุ้มครองงานที่ถูกนำออกโฆษณาและภาพยนตร์ ตามอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน ฉบับ Paris Act ใน Article 9 (8) และอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล Article IV (4) ดังนั้นถ้าประเทศภาคีอนุสัญญากรุงเบอร์ลินหรืออนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล บัญญัติกฎหมายภายในมีระยะเวลาการให้ความคุ้มครองงานที่ถูกนำออกโฆษณาหรือภาพยนตร์สั้นกว่าระยะเวลาการให้ความคุ้มครองตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ ค.ศ.1968 ดังนั้นระยะเวลาการให้ความคุ้มครองจะต้องไม่เกินระยะเวลาการให้ความคุ้มครองตามที่กฎหมายภายในของประเทศที่เกิดแรงงานหรือภาพยนตร์ บัญญัติไว้⁵⁷

4.1.2.6) กระบวนการการได้มาซึ่งพยานหลักฐานและมาตรการเยียวยาแก้ไขความเสียหายทางแพ่ง กรณีละเมิดลิขสิทธิ์

(ก) คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ (injunction)

บทลงโทษในการกระทำความผิด ตาม Copyright Act บัญญัติสาระสำคัญเพิ่มขึ้นใน พรบ.ลิขสิทธิ์ ฉบับแก้ไข ค.ศ.1986 เพื่อตอบโต้การละเมิดลิขสิทธิ์งานโสตทัศนวัสดุ ศาลจะมีคำสั่งฝ่ายเดียว (ex parte) เหมือนกับการใช้คำสั่ง "Anton Piller" ซึ่งเป็นคำสั่งที่ใช้ในประเทศอังกฤษอันเป็นกระบวนการได้มาซึ่งพยานหลักฐาน เมื่อศาลออกคำสั่งตรวจค้นหา, ยึดหรืออายัดพยานหลักฐานที่จำเลยครอบครองอยู่ จำเลยต้องยินยอมให้ตัวแทนของโจทก์เข้าทำการตรวจและยึดสำเนาที่ละเมิดสิทธิ์และเอกสารที่นำเข้า, จำหน่ายหรือจัดส่ง

คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ (injunction) ที่ใช้ในการเยียวยาแก้ไขความเสียหาย เมื่อเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ อาจเป็นคำสั่งห้ามชั่วคราว (interlocutory injunction) หรือคำสั่งห้ามชนิดถาวรหรือเด็ดขาด (final injunction)

คำสั่งห้ามชั่วคราวเป็นคำสั่งศาลสูงได้นำคำสั่งอนุญาตชั่วคราวมาใช้บรรเทาความเสียหายในคดี Beecham Group Ltd. V Laboratories Pty Ltd. (1987-8) 118 CLR.618

⁵⁷ Ibid, P.904 - 905

(ข) การทดแทนความเสียหาย

นอกจากคำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ โจทก์อาจร้องขอค่าเสียหายจากการละเมิดลิขสิทธิ์ มาตรการความเสียหาย (the measure of damages) มีเหตุเนื่องจากการละเมิดลิขสิทธิ์ทำให้คุณค่าในงานลิขสิทธิ์ลดลง อย่างไรก็ตามความเสียหายนี้ไม่ครอบคลุมถึงผู้กระทำละเมิดที่ไม่มีเจตนา กล่าวคือไม่รู้ และไม่มีเหตุอันสมควรว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ตาม Section 115 (3)⁵⁸ หรือเป็นเรื่องข้อจำกัดสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้รับโอนลิขสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว

ศาลอาจให้ชำระเงินค่าเสียหายเพิ่มเติมในกรณีละเมิดลิขสิทธิ์ตาม Section 115 (4)⁵⁹ ถ้าพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจแก่ศาลว่าจำเลยได้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ด้วยเจตนาร้ายอย่างชัดแจ้ง ผู้ทำละเมิดได้รับประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดบังเกิดเพิ่มพูน หรือมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ถ้าศาลได้พิจารณาสถานการณ์แวดล้อมที่สมควร ศาลอาจสั่งให้ชำระค่าเสียหายเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังมีวิธีบรรเทาความเสียหาย โดยวิธีเรียกกรองผลกำไรจากความเสียหายได้

---

⁵⁸ The Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 115(3) Where, in an action for infringement of copyright, it is established that an infringement was committed but it is also established that, at the time of the infringement, the defendant was not aware, and had no reasonable grounds for suspecting, that the act constituting the infringement was an infringement of the copyright, the plaintiff is not entitled under this section to any damages against the defendant in respect of the infringement, but is entitled to an account of profits in respect of the infringement whether any other relief is granted under this section or not.

⁵⁹ The Copyright Act 1968 ของประเทศออสเตรเลีย

Section 115 (4) Where, in an action under this section:

(a) and infringement of copyright is established; and

(b) the court is satisfied that it is proper to do so, having regard to:

(i) the flagrancy of the infringement;

(ii) any benefit shown to have accrued to the defendant by reason of the infringement;

and

(iii) all other relevant matters;

the court may, in assessing damages for the infringement, award such additional damages as it considers appropriate in the circumstances.

อันเนื่องจากการทำละเมิดนั้น (account of profits) และการมีคำสั่งให้ส่งคืนสำเนาที่ทำละเมิดหรือ
อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำสำเนา เช่น แม่พิมพ์ที่ทำสำเนา (plate)

4.2 ประเทศที่คุ้มครองแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะงานลิขสิทธิ์ข้างเคียง

4.2.1 การคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในประเทศญี่ปุ่น

ก่อนยุคเมจิ (Meiji era) มีสถาบันสำหรับญี่ปุ่นยุคใหม่ (foundations for Modern Japan) ก่อตั้งขึ้น (ช่วง ค.ศ.1868-1912) ไม่มีการคุ้มครองความคิดของผู้สร้างสรรค์
มีแต่เพียงกฎข้อบังคับเพื่อควบคุมการโฆษณา (publications) และมี “ประกาศคำสั่งสำหรับการ
โฆษณา ค.ศ.1869” (Publication Ordinance of 1869) ถูกนำมาใช้เพื่อควบคุมการโฆษณาและ
เพื่อคุ้มครองงาน ใน ค.ศ.1887 มี “ประกาศคำสั่งเรื่องลิขสิทธิ์” (Copyright Ordinance)
ประกาศคำสั่งสำหรับบทประพันธ์ทางนาฏกรรมและดนตรีกรรม (Dramatic and Musical
Composition Ordinance) และ ประกาศคำสั่งในงานลิขสิทธิ์ภาพถ่าย (Photographic Copyright
Ordinance) ประกาศคำสั่งเหล่านี้ถือเสมือนเป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรกของญี่ปุ่น⁶⁰

ในปี ค.ศ.1899 ญี่ปุ่นได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และ
อนุสัญญากรุงปารีส เพื่อการคุ้มครองทรัพย์สินอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการรองรับการเป็นภาคี
อนุสัญญากรุงเบอร์ลิน จึงได้บัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรกของญี่ปุ่น คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.
1899 (The Copyright Act (1899)) หลังจากนั้นได้มีการทบทวนแก้ไขมากกว่า 10 ครั้ง ในการ
แก้ไขบทบัญญัติ ค.ศ.1920 ได้บัญญัติ ค.ศ.1920 ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิในการนำงาน
ออกแสดง โดยทำการบันทึกเสียงจากโสตทัศนวัสดุโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้ความคุ้มครองสิทธิ
ของนักแสดง ในการแก้ไขบทบัญญัติ ค.ศ.1931 ขยายขอบเขตการคุ้มครองกรรมสิทธิ และ
บัญญัติสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพและคุ้มครองงานภาพยนตร์ และในปีเดียวกันนั้นเอง ญี่ปุ่น
ได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน ฉบับแก้ไข ณ กรุงโรม ค.ศ.1928 ในการแก้ไขบทบัญญัติ
ค.ศ.1934 สิทธิในการโฆษณา, ให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้ผลิตโสตทัศนวัสดุ ในฐานะงานลิขสิทธิ์ข้าง
เคียง และบัญญัติข้อจำกัดสิทธิในการนำออกแสดงสู่สาธารณะ และการนำงานโสตทัศนวัสดุออกแพร่
เสียงแพร่ภาพ⁶¹

⁶⁰ Edward W.Ploman and L.Clark Hamittion, Copyright Intellectual Property in the Information Age (London : Routtedge of Kegan Paul, 1980), P.135.

⁶¹ Japan Agency of Cultural Affairs, Copyright system in Japan (Japan : WIPO, 1993), P.1-2.

ในปีค.ศ.1970 มีกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ และใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 มีลักษณะเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอันเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ และรวมบทบัญญัติที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะของชาวญี่ปุ่น ซึ่งมีหลักการพื้นฐานอยู่ 4 ประการ คือ

1. เพื่อส่งเสริมการให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์
2. ทำให้สิทธิข้างเคียงมีความมั่นคงขึ้น พรบ.ลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้บัญญัติเรื่องสิทธิข้างเคียง เช่น สิทธิของนักแสดง, ผู้ผลิตโสตทัศนวัสดุ, องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ มีบทบัญญัติที่ถือแบบอย่างจากอนุสัญญากรุงโรม เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคี อนุสัญญากรุงโรม (Rome Convention)

3. พิจารณาการดักตวงผลประโยชน์อย่างยุติธรรมจากผลผลิตทางวัฒนธรรม (cultural products)

4. เป็นหลักประกันการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาด้านวัฒนธรรม⁶²
กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 ได้มีการแก้ไขบททวนหลายครั้ง เรื่องหลัก ๆ ที่นำมาแก้ไขบททวนกฎหมายลิขสิทธิ์ ดังนี้

ค.ศ.1984 ยอมรับสิทธิการเช่า (Recognition of rental rights)
ค.ศ.1985 เจื่อนใจเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองโปรแกรมคอมพิวเตอร์
ค.ศ.1986 เจื่อนใจเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองฐานข้อมูล (data base), สิทธิในการส่งสัญญาณตามสาย และให้ความคุ้มครององค์กรส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย ในฐานะงานลิขสิทธิ์ข้างเคียง ซึ่งให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

ค.ศ.1988 เจื่อนใจเกี่ยวกับการลงโทษ เมื่อมีการละเมิดลิขสิทธิ์การทำสำเนา โดยมีวัตถุประสงค์จำหน่าย แจกจ่าย ขอบเขตการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียง 30 ปี

ค.ศ.1991 ขยายขอบเขตระยะเวลาการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียง 50 ปี

⁶² Edward W.Pbman and L.Clark Hamiton, Copyright intellectual property in the information age,

ค.ศ.1992 ระบบการจ่ายค่าตอบแทนในการบันทึกในระบบดิจิทัล โดยอุปกรณ์การบันทึกดิจิทัล (a digital recording medium) เพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัว⁶³

4.2.1.1) ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

การแพร่เสียงแพร่ภาพ คือ การสื่อสารทางคลื่นวิทยุ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สาธารณชนสามารถรับสัญญาณได้โดยตรง⁶⁴ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ คือ บุคคลผู้ซึ่งแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นธุรกิจ⁶⁵

การส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย (wire diffusion) คือ การส่งสัญญาณตามสายในขณะเดียวกันไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้⁶⁶ และนิยามของคำว่า “การส่งสัญญาณของเคเบิล” (cable transmission) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยการติดต่อสื่อสารทางเคเบิล ไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้โดยตรง⁶⁷

นิยามของคำว่า “องค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล” (Cable diffusion organisation) หมายถึง บุคคลผู้กระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิลเป็นธุรกิจ⁶⁸ การกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้⁶⁹

⁶³ Japan Agency of Cultural Affairs, *Copyright System in Japan*, P.4.

⁶⁴ Article 2 (1)(viii) ในกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่น บัญญัติว่า “broadcast mean cable transmission by radio communication intended for reception by the public”

⁶⁵ Article 2(1)(ix) ของกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่น บัญญัติว่า “broadcast organisation mean a person who broadcasts as a business”

⁶⁶ Article 2(1)(ix bis) ในกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นบัญญัติว่า “cable diffusion mean cable transmissions intended for simultaneous reception by the public of transmissions of the same contents”

⁶⁷ Article 2(1)(xvii) ในกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นบัญญัติว่า “Cable transmission mean to transmit by cable-telecommunication intended for direct reception by the public”

⁶⁸ Article 2(1)(ix ter) ในกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นบัญญัติว่า “Cable diffusion organisation’as’ a person who diffuses by cable as a business”

⁶⁹ Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น
Article 9 bis “the following shall be granted protection under this Law.

- (i) wire diffusions transmitted by wire diffusion organizations of Japanese nationality
- (ii) wire diffusions transmitted from wire transmitters situated in this country.

(1) งานแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล โดยองค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล ที่มีสัญชาติญี่ปุ่น (บทบัญญัตินี้ไม่ใช่ว่าบังคับกับการรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพ)

(2) งานแพร่เสียงแพร่ภาพ จะต้องกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล จากองค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล ซึ่งตั้งอยู่ในญี่ปุ่น

4.2.1.2) สิทธิของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพ

ดังได้กล่าวในข้างต้นแล้วว่า ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพ คือ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ จึงจำเป็นต้องกล่าวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานหรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ในเบื้องต้นก่อน ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นนั้น องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นหนึ่งในสามของผู้รับประโยชน์ในระบบสิทธิข้างเคียง กฎหมายให้ความคุ้มครององค์กรแพร่เสียงและแพร่ภาพ ด้วยเหตุผลดังนี้ **หนึ่ง** ลักษณะการวางแผนและการรวบรวมรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ เมื่อพิจารณาแล้วเป็นการสร้างสรรค์งาน

สอง องค์กรได้มีส่วนสนับสนุนในการแพร่ข้อมูลงานอันมีลิขสิทธิ์ไปทั่วประเทศ เป็นสิ่งส่งเสริมมาตรฐานการดำเนินชีวิต และวัฒนธรรมสาธารณชนโดยทั่วไป

สาม องค์กรได้ใช้เงินลงทุนสูง เพื่อที่จะทำให้เป็นการสนับสนุนแรงงานออกสู่สาธารณชน

สี่ การให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ จะเป็นผลที่นำไปสู่ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของงานซึ่งได้ร่วมกันสร้างสรรค์งาน

ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่น หากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเป็นผู้ผลิตรายการทีวี อยู่ในฐานะผู้ผลิตงานภาพยนตร์ (ซึ่งเป็นรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ) ตลอดจนถึงการบันทึกงานวิดีโอเทปหรือรูปแบบอื่น ๆ แล้ว องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจึงได้รับความคุ้มครองในฐานะ **“เจ้าของลิขสิทธิ์”** และมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ อย่างไรก็ตามในญี่ปุ่น กฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติชัดเจนว่า ในช่วงเวลาที่ผลิตรายการแพร่เสียงแพร่ภาพต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ ร่วมกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ แต่ไม่ขยายถึงการกระทำอันมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์ในลักษณะอื่น ๆ ⁷⁰

⁷⁰ WIPO, "Copyright and Neighbouring Questions of Broadcasting seen from the viewpoint of Japanese Legislation, "Regional Copyright Seminar for Asia and the Pacific, Tokyo, November 15 to 19, 1993, P.230.

กล่าวโดยสรุปและองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจเป็นเจ้าของงานลิขสิทธิ์ข้างเคียงได้ กรณีองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ หากรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ ที่ผลิตขึ้นโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือรายการที่ผลิตขึ้นโดยบริษัทและการบันทึกเป็นวิดีโอเทป หรือรูปแบบอื่น ๆ เป็น “งานภาพยนตร์” แล้ว ตาม Article 29 บัญญัติ ลิขสิทธิ์งานภาพยนตร์เป็นของผู้ทำงานภาพยนตรนั้นขึ้น กรณีองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็น เจ้าของสิทธิข้างเคียง ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ดังนี้

(1) สิทธิในการบันทึกเสียงและภาพจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรหรือการกระจายเสียงและภาพทางสาย (Cable diffusion) จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรและสิทธิในการทำซ้ำ โดยวิธีการถ่ายภาพหรือโดยวิธีการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือปรากฏอยู่ในการกระจายเสียงและภาพทางสายจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ⁷¹

สิทธิในการทำซ้ำขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ครอบคลุมถึงการบันทึกเสียงและภาพ และสิทธิในสิ่งบันทึกเหล่านั้นจะครอบคลุมทั้งการบันทึกเสียงและภาพรวมทั้งการทำซ้ำจากสิ่งบันทึกเหล่านี้ด้วย⁷²

(2) สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ และสิทธิในการกระจายเสียงและภาพถ่าย⁷³

(3) สิทธิในการสื่อสารงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ทางโทรทัศน์ ต่อสาธารณชนหรือการส่งกระจายสายเคเบิลจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรต่อสาธารณชน

---

⁷¹ The copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 98 Right to make sound or visual recordings of their broadcast or those diffused by wire from such broadcast, and to reproduce by means of photography or other simital processes the sounds or images incorporated in these broadcasts

⁷² Article 2(1)(xiii), (xiv) ของกฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่น

⁷³ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 99 Right to rebroadcast and diffuse by wire their broadcasts

โดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น⁷⁴

ในปี ค.ศ.1986 กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครององค์กรกระจายเสียงและภาพตามสาย (Right of wire diffusion organization) มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวดังนี้⁷⁵

(1) สิทธิในการทำซ้ำ คือ สิทธิในการบันทึกเสียงและภาพ จากงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย และมีสิทธิในการทำซ้ำ โดยวิธีการถ่ายภาพ หรือโดยวิธีการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในการกระจายเสียงและภาพจากงานแพร่เสียงและภาพขององค์กร⁷⁶

(2) สิทธิที่จะรับงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย(wire diffusion) และแพร่เสียงแพร่ภาพงานดังกล่าวออกไปหรือส่งกระจายซ้ำ(rediffusion) ไปตามสายเคเบิล⁷⁷

(3) สิทธิในการสื่อสารโทรทัศน์ตาม(wire television diffusion), สิทธิในการสื่อสารโทรทัศน์ตามสายต่อสาธารณชน โดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น(a special instrument of enlarging image)⁷⁸

4.2.1.3) ข้อยกเว้นของการละเมิดสิทธิข้างเคียงในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

(1) การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจทำการบันทึกเสียง หรือภาพชั่วคราว, การบันทึกงาน โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำไปใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กร และ

---

⁷⁴ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 100 Right to communicate to the public their television broadcasts or those diffused by wire from their broadcasts, by means of a special instrument for enlarging images of broadcasts

⁷⁵ Japan Agency of Cultural Affairs, Copyright System in Japan, P 17-18.

⁷⁶ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 100bis Right to make sound or visual recordings of their wire diffusions, and to reproduce by means of photography or other similar processes the sound or images incorporated in wire diffusions

⁷⁷ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 100 ter. Right of broadcast and rediffuse by wire diffusions

⁷⁸ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น

Article 100 quarter Right to communicate wire television diffusions to the public, by means of a special instrument for enlarging images

โดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกขององค์กร และไม่อนุญาตให้เก็บภาพงานบันทึกชั่วคราวเกินกว่า 6 เดือนหลังจากการแพร่เสียงแพร่ภาพ (ตาม Article 44 มาตราให้นำมาประยุกต์ใช้โดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากการแสดง, งานโสตทัศน, ใน Article 102)

(2) การแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียน

อนุญาตให้แพร่เสียงแพร่ภาพงานในรายการสู่สาธารณชน และทำซ้ำในเนื้อหารายการ เพื่อใช้ในการสอน (Article 34)

(3) การรายงานเหตุการณ์ปัจจุบัน

อนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์จากงานที่เกี่ยวข้องกับในเหตุการณ์หรือได้ชมหรือฟังในการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบัน โดยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Article 41 นำมาปรับโดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากงานแสดง, งานโสตทัศน ตาม Article 102)

(4) การอ้างอิงงาน

อนุญาตให้อ้างอิงงานจากงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณชน และการอ้างอิงต้องไม่เป็นการขัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นธรรม และขอบเขตของการอ้างอิงไม่เกินกว่าขอบเขตที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ เช่น ข่าว, การรายงาน, การติชมวิจารณ์ หรือค้นคว้าวิจัยตาม Article 32 นำมาปรับใช้โดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากงานแสดง, งานโสตทัศน ตาม Article 102

(5) การอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ(ตาม Article 68)

งานที่ถูกใช้แพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพภายใต้การอนุญาตเชิงบังคับที่ออกคำสั่งและกำหนดจำนวนค่าใช้สิทธิ โดยคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการค้าวัฒนธรรมนั้น (Commissioner of the Agency for Cultural Affairs) จะต้องเป็นกรณีที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้เคยร้องขอเพื่อทำการแพร่เสียงแพร่ภาพงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้ว แต่ไม่สามารถตกลงกันได้

(6) การบันทึกงานแสดงเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพและการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพ

องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีอำนาจแพร่เสียงแพร่ภาพงานแสดง โดยอาจบันทึกเสียงหรือภาพงานแสดงโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพ

องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีอำนาจ

(i) แพร่เสียงแพร่ภาพงานแสดง

(ii) แพร์เสียงแพร์ภาพงานแสดงโดยองค์กรอื่นนอกเหนือไปจากองค์กรเดิม ในกรณีนี้้องค์กรแพร์เสียงแพร์ภาพต้องจ่ายค่าตอบแทนที่เหมาะสมแก่เจ้าของสิทธิแพร์เสียงแพร์ภาพงานแสดง (ตาม Article 94)⁷⁹

4.2.1.4) อายุการให้ความคุ้มครองงานแพร์เสียงแพร์ภาพ

อายุการให้ความคุ้มครองขององค์กรแพร์เสียงแพร์ภาพ มีระยะเวลา 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร์เสียงแพร์ภาพเป็นครั้งแรกสำหรับงานแพร์เสียง และสำหรับการส่งกระจายเสียงและภาพ 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการส่งกระจายเสียงและภาพเป็นครั้งแรก⁸⁰

4.2.1.5) การให้ความคุ้มครองเจ้าของสิทธิข้างเคียงต่างประเทศ

ปัจจุบันนี้ประเทศญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศ ในสาขากฎหมายลิขสิทธิ์ และสิทธิข้างเคียง ดังนี้ อนุสัญญากรุงเบิร์น, อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention), อนุสัญญาโตเกียว (The Phonograms Convention), อนุสัญญากรุงโรม (Rome Convention) ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงงานแพร์เสียงแพร์ภาพของต่างประเทศ ญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีตามอนุสัญญากรุงโรม ดังนั้นงานแพร์เสียงแพร์ภาพของต่างประเทศจะได้รับความคุ้มครองในกรณี

(ก) การให้ความคุ้มครองงานแพร์เสียงแพร์ภาพของต่างประเทศในกรณี

⁷⁹ WIPO , Copyright and neighbouring rights questions of broadcasting seen from the view point of Japanese legislation, 'Regional Copyright Seminar for Asia the Pacific', p.231-232.

⁸⁰ The Copyright Law 1970 ของประเทศญี่ปุ่น
Article 101 The duration of neighbouring rights shall begin with the following date, and shall expire at the end of a period of fifty years from the year following the date.

- (a) When the performance took place, for performances;
- (b) When the first fixation of sounds was made, for phonograms;
- (c) When the broadcast took place, for broadcasts;
- (d) When the wire diffusion took place, for wire diffusions.

- 1) งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้ถูกส่งสัญญาณโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีสัญชาติญี่ปุ่น
- 2) งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้ถูกส่งสัญญาณจากสถานีส่งสัญญาณตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่น
- 3) งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันการให้ความคุ้มครองภายใต้อนุสัญญา

การกระจายเสียงและภาพตามสายจะได้รับความคุ้มครอง ในกรณี

- 1) การกระจายเสียงและภาพตามสายได้ถูกส่งสัญญาณโดยองค์กรกระจายเสียงและภาพตามสาย ที่มีสัญชาติญี่ปุ่น
- 2) การกระจายเสียงและภาพตามสายได้ถูกส่งสัญญาณจากสถานีส่งสัญญาณตามสายตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่น³¹ ดังนั้นองค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายจะได้รับความคุ้มครองเฉพาะกรณีที่มีสัญชาติญี่ปุ่นหรือตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น

4.2.1.6) บัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์กับเทคโนโลยีการแพร่เสียงแพร่ภาพ

เนื่องจากเทคโนโลยีการสื่อสารของประเทศญี่ปุ่นมีความเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว อีกทั้งลักษณะการแพร่เสียงแพร่ภาพมีความซับซ้อน ทำให้กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่สามารถนำมาใช้ในทางปฏิบัติได้ เพราะความจำกัดของถ้อยคำในบทบัญญัติในกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน และระบบ กฎเกณฑ์ที่ได้นำมาใช้กับการแพร่เสียงแพร่ภาพในทางปฏิบัติสามารถชี้ให้เห็นคือ ปัญหา ดังนี้³²

(ก) บริการแพร่เสียงแพร่ภาพรูปแบบใหม่ ๆ ตัวอย่างเช่น ความแตกต่างที่ไม่ชัดเจน ระหว่างการส่งสัญญาณโดยการติดต่อสื่อสารทางดาวเทียม (transmission by a communication) และ การแพร่เสียงแพร่ภาพทางดาวเทียม (a broadcasting satellite) เนื่องจาก สัญญาณถูกส่งโดยการติดต่อสื่อสารทางดาวเทียม บางครั้งไม่ใช่เพียงไปถึงยังผู้รับเฉพาะกลุ่ม แต่ไปยังสาธารณชนเป็นบริเวณกว้าง ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพ

(ข) สิทธิของผู้ผลิตรายการโดยไม่ได้เป็นรูปแบบการบันทึก (หรือ รายการสด) ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่น รายการแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับความคุ้มครองในฐานะงานภาพยนตร์ รายการนั้นต้องบันทึกในรูปแบบที่สามารถจับต้องได้ เช่น วีดีโอเทป ใน

³¹ Japan Agency of Cultural Affairs, "Copyright System in Japan", p 21-22.

³² WIPO, "Copyright and neighbouring rights questions of broadcasting seen from the viewpoint of Japanese legislation", Regional Copyright Seminar for Asia and the Pacific, P.234.

ประเด็นนี้กฎหมายยังไม่สามารถอธิบายสถานภาพภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ไว้ชัดเจน ผู้ผลิตรายการสดจึงยังไม่สมควรได้รับความคุ้มครอง

(ค) การบริหารการจัดเก็บค่าใช้สิทธิในงานแสดง เป็นต้น แต่ในงานประเภทอื่น ๆ ยังไม่ได้นำหลักการบริหารการจัดเก็บค่าใช้สิทธิมาประยุกต์ใช้ ถ้าพิจารณาในความสะดวกแก่ผู้ใช้งานในช่วงเวลาทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ การนำกลับมาใช้ ใหม่ในรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ (การใช้รายการนี้ไม่คำนึงว่าทั้งหมดหรือบางส่วนของรายการ) ระบบนี้มีความเป็นไปได้ที่จะนำมาประยุกต์กับงานประเภทอื่น ๆ

4.2.1.7) การเยียวยาความเสียหายทางแพ่งกรณีละเมิดสิทธิข้างเคียง
เรื่องการละเมิดสิทธิของกฎหมายลิขสิทธิ์ บัญญัติให้ใช้การเยียวยาทางแพ่ง เมื่อเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์, ลิขสิทธิ์, สิทธิในการโฆษณา และสิทธิข้างเคียง ไว้ใน หมวดที่ 6 Article 112 - 118

(1) คำสั่งห้ามมิให้กระทำการใด ๆ (Injunction)

ตาม Article 112 (1) เมื่อลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์, ลิขสิทธิ์, สิทธิข้างเคียง, หรือสิทธิในการโฆษณาถูกละเมิด หรือเป็นที่น่ากลัวว่ากำลังจะถูกละเมิด ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของสิทธิอาจเรียกร้องให้หยุด หรือป้องกันการละเมิดเช่นนั้น (discontinuance or prevention of such infringement) โจทก์ในคดีละเมิดอาจร้องขอให้ยกเลิกวัตถุซึ่งกระทำขึ้น ประกอบขึ้นอันเป็นการละเมิด วัตถุที่กระทำโดยการละเมิดหรืออุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ที่ใช้เพื่อการกระทำละเมิด หรือร้องขอให้เข้ามาตราการอันจำเป็นที่จะก่อให้เกิดการหยุดหรือยกเลิก การกระทำละเมิดเช่นนั้น (Article 112 (2))

ในเวลาซึ่งได้ยื่นหรือก่อนยื่นคำฟ้องเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามเจ้าของลิขสิทธิ์ อาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีอำนาจเหนือคดี และขอให้ศาลออกคำสั่งห้ามชั่วคราวได้ ภายใต้ Article 113 (3) บัญญัติการกระทำการใช้ประโยชน์แห่งงานที่ทำให้เสียหายแก่เกียรติยศหรือชื่อเสียงของผู้สร้างสรรค์ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ และ Article 113 (1) บัญญัติถึงกระทำดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นการละเมิดแก่ลิขสิทธิ์, สิทธิในการโฆษณาหรือสิทธิข้างเคียง

(ก) การส่งเข้ามาในประเทศญี่ปุ่นเพื่อการจำหน่ายซึ่งวัตถุซึ่งทำขึ้นด้วยการกระทำซึ่งประกอบเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์, ลิขสิทธิ์, สิทธิในการโฆษณา หรือสิทธิข้างเคียง ถ้าหากว่าการกระทำดังกล่าวได้กระทำในประเทศญี่ปุ่นในเวลาที่น่าเข้ามานั้น

(ข) การจำหน่ายซึ่งวัตถุที่กระทำโดยการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์, สิทธิในการโฆษณา, ธรรมสิทธิ หรือสิทธิข้างเคียง (รวมถึงบรรดาวัตถุที่ได้ส่งเข้ามาตามที่กล่าวใน (ก)) โดยบุคคลซึ่งรู้อยู่แล้วถึงการละเมิดนั้น⁸³

(2) การทดแทนค่าเสียหาย (damages)

นอกเหนือจากการเยียวยาด้วยการใช้คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ โจทก์ในคดีละเมิดอาจเรียกร้องค่าทดแทนเพื่อความเสียหายจากจำเลยบุคคลผู้ซึ่งได้กระทำละเมิดโดยจงใจหรือด้วยความประมาทเลินเล่อ เป็นการละเมิดต่อสิทธิของโจทก์ภายใต้ Article 709 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์⁸⁴ โจทก์ต้องพิสูจน์ให้ได้ความแน่ชัดในจำนวนค่าเสียหาย แต่เพื่อที่จะทำให้ภาระการพิสูจน์ง่ายขึ้น Article 114 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ บัญญัติข้อสันนิษฐานค่าเสียหายเอาไว้ด้วย

Article 114 บัญญัติหลักเกณฑ์ 3 คือ

ประการแรก Article 114 paragraph 1 บัญญัติว่า เมื่อผู้ละเมิดได้รับผลกำไรมาจาก การละเมิดสิทธิ “จำนวนผลกำไรดังกล่าวถูกสันนิษฐานว่าเป็นค่าเสียหายที่โจทก์ได้รับ” (“the amount of such profits is presumed to be the amount of damages suffered by”)

ประการที่สอง Article 114 paragraph 2 บัญญัติว่าโจทก์อาจเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ละเมิดในจำนวนเท่ากับจำนวนที่โจทก์มีสิทธิจะได้รับตามปกติจากการใช้ลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียงของโจทก์

ประการที่สาม Article 114 paragraph 3 บัญญัติว่าโจทก์ไม่เสียสิทธิที่จะเรียกร้องค่าเสียหายในจำนวนที่เกินจำนวนที่โจทก์มีสิทธิได้รับตามปกติจากการใช้ลิขสิทธิ์ หรือสิทธิข้างเคียงของเขา และในกรณีที่ผู้ละเมิดมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลอาจนำมาพิจารณาในการประเมินค่าเสียหาย

ในกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานที่ร่วมกันสร้างสรรค์ (a joint work) ผู้สร้างสรรค์ร่วมหรือเจ้าของลิขสิทธิ์ร่วมกันแต่ละคน ซึ่ง Article 117 (1) ให้สิทธิแก่บุคคลเหล่านี้ร้องขอคำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ ภายใต้ มาตรา 112 หรือเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลย โดยเรียกร้องค่าเสียหายจากลาภอันมิบังควรได้รับจากจำเลย (unjust enrichment) ตามสัดส่วนการถือหุ้นของผู้

⁸³ Stephen M. Stewart, *International Copyright and Neighbouring Right*, P.808-809.

⁸⁴ Article 709 ของประมวลกฎหมายแพ่งบัญญัติว่า “บุคคลใดโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ละเมิดสิทธิของผู้อื่นจำต้องทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดจากการนั้น”

สร้างสรรค์ร่วมหรือเจ้าของลิขสิทธิ์รวม บทบัญญัตินี้ใช้ในกรณีการละเมิดสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ร่วม หรือสิทธิข้างเคียง

กรณีกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อต่อกรรมสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ มาตรา 115 บัญญัติให้ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ละเมิดชำระรักษาฐานะความเป็นผู้สร้างสรรค์ของผู้สร้างสรรค์ไว้ หรือให้แก้ไขให้ถูกต้องหรือกระทำการอื่นที่เหมาะสมเพื่อทำให้เกิดเกียรติคุณหรือชื่อเสียงของผู้สร้างสรรค์กลับคืนมาแทนการเรียกค่าเสียหายหรือนอกเหนือจากการเรียกค่าเสียหาย

Article 118 (1) บัญญัติว่า ผู้โฆษณางานที่สร้างสรรค์ใช้นามแฝง หรือไม่ปรากฏชื่อผู้สร้างสรรค์ (pseudonymous or anonymous works) อาจร้องขอในนามของเจ้าของ ใช้บทบัญญัติเยียวยา ตาม Article 112, 115 หรือ 116 (1) หรือ เรียกร้องค่าเสียหายจากลากอันมิบังควรได้จากผู้ทำละเมิด บทบัญญัตินี้ไม่บังคับใช้กับนามแฝงของผู้สร้างสรรค์ ซึ่งมีผู้รู้จักดี หรือนามจริงซึ่งได้จดทะเบียนตาม Article 75 (1)⁸⁵

---

⁸⁵ Stephen M. Stewart, International Copyright and Neighbouring Rights, P.809.

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักรอังกฤษ	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น
<p>1. ความหมาย</p>	<p>- การแพร่เสียงแพร่ภาพใน S.b(1) หมายถึงการสื่อสารโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าซึ่งเป็นการสื่อสารโดยไร้สาย ทำให้สาธารณชน ซึ่งเป็นสมาชิกหรือส่งสัญญาณให้แก่สมาชิกสามารถรับสัญญาณได้</p> <p>- การแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี (Cable programmes) ใน s 7(1) หมายถึงระบบหนึ่งในระบบโทรคมนาคมส่งภาพ, เสียง หรือข้อมูลอื่น ๆ (มิใช่แต่เพียงโดยวิธีไร้สายไร้แถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า) ไปยังผู้รับดังนี้</p> <p>ก) ผู้รับในต่างสถานที่สองแห่งหรือมากกว่าไม่ว่าจะเป็นการรับในเวลาเดียวกันหรือต่างเวลาโดยผู้ใช้งานแตกต่างกันไปหรือ</p> <p>ข) สื่อสารเพื่อนำเสนอไปยังผู้รับสมาชิกทั่วไป</p>	<p>- การแพร่เสียงแพร่ภาพ ใน S.10 (1) เป็นวิธีส่งสัญญาณโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าไปสู่ สาธารณชน Copyright Act 1968 บัญญัติให้รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์</p> <p>- “บริการกระจายเสียงและภาพ” (diffusion service) คือ การกระจายงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยวิธีอื่น ทำนองเดียวกับการส่งตามสายหรือโดยวิธีการกระจายเสียงและภาพไปยังผู้ชม</p>	<p>- การแพร่เสียงแพร่ภาพ ใน Article 2(1) (VIII) คือ การสื่อสารทางคลื่นวิทยุโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สาธารณชนสามารถรับสัญญาณได้โดยตรง</p> <p>- การส่งกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล (cable diffusion) ใน Article 2(1)(ix bis) คือการส่งสัญญาณขณะเดียวกันไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้</p> <p>- การส่งสัญญาณของเคเบิล (Cable transmission) ใน Article 2(1)(xviii) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยการติดต่อสื่อสารทางเคเบิล ไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้โดยตรง</p>
<p>2 สิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ</p>	<p>S.9(2)(b) บัญญัติว่า เจ้าของลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพคนแรกคือ ผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>S.9(2)(c) บัญญัติว่า เจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกในรายการเคเบิลทีวีคือ บุคคลผู้จัดเตรียมบริการรายการเคเบิลทีวี ซึ่งรายการเคเบิลนั้นได้รวมอยู่ในบริการ</p> <p>- สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ว่าเป็นงานเสียงแพร่ภาพและการแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีมีสิทธิแต่ผู้เดียว ดังนี้</p>	<p>S.99 บัญญัติผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์และงานแพร่เสียง คือ บริษัท Australian Broadcasting Corporation หรือบริษัท Special Broadcasting Service Corporation เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงซึ่งทำโดยบริษัทดังกล่าว</p> <p>ในกรณีที่เจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพอื่น ๆ คือ ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพและผู้ถือสิทธิการอนุญาต</p>	<p>ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพคือ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ หากเป็นผู้ผลิตรายการทีวี องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับความคุ้มครองในฐานะ “เจ้าของลิขสิทธิ์” ตาม Copyright Act 1970 ให้ความคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นผู้รับประโยชน์ในระบบสิทธิข้างเคียงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวดังนี้ 1) สิทธิในการบันทึกเสียงและภาพจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรหรือการกระจายเสียงและภาพขององค์กร และสิทธิในการทำซ้ำโดยวิธี</p>

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักร	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>1) ทำซ้ำ ทั้งสำเนางานภาพยนตร์, งานแพร่เสียงแพร่ภาพและแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี S.17(4)</p> <p>2) การจำแนกแจกจ่ายแก่สาธารณชน ทั้งในและนอกสหราชอาณาจักร ไม่ว่าจะโดยการขาย, การให้เช่า, หรือการให้ยืม หรือการนำเข้าสำเนางานทุกประเภทเข้ามาในสหราชอาณาจักร (S.18(2))</p> <p>3) เจ้าของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลทีวี, งานภาพยนตร์, สิ่งบันทึกเสียง มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจัดแสดงงาน, นำเสนองานต่อสาธารณชนในสหราชอาณาจักร (S.19(3))</p> <p>- ผู้กระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากองค์กรถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้น นอกเหนือจากนี้กฎหมายได้บัญญัติลักษณะการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อมเพื่อประโยชน์ทางการค้าเกี่ยวกับการขายหรือนำเข้าวัตถุที่มีการออกแบบโดยเฉพาะหรือดัดแปลงสำเนาที่เกิดจากงานอันละเมิดลิขสิทธิ์หรือจัดหาอุปกรณ์ในการทำให้นั้นถูกนำออกแสดงต่อสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต</p>	<p>แพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือสถานีแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ ผู้ถือสิทธิการอนุญาตในฐานะผู้ถ่ายทอด</p> <p>- S 87 บัญญัติสิทธิแต่เพียงผู้เดียวดังนี้</p> <p>1) จัดทำเป็น ภาพยนตร์จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือสำเนาฟิล์ม ที่ทำจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เพียงเท่าที่จะทำให้ปรากฏเป็นภาพ</p> <p>2) จัดทำเป็นสื่อบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงหรือทำสำเนาสิ่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เพียงเท่าที่จะทำให้ปรากฏเป็นเสียงอันดับหลัง</p> <p>3) แพร่เสียงแพร่ภาพ งานแพร่เสียงแพร่ภาพของโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง</p>	<p>ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือปรากฏอยู่ในการกระจายเสียงและภาพทางสายจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (Article 98)</p> <p>2) สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ และสิทธิในการกระจายเสียงและภาพถ่าย (Article 99)</p> <p>3) สิทธิในการสื่อสารงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ต่อสาธารณชนหรือการส่งกระจายสายเคเบิลจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรต่อสาธารณชน โดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น (Article 100)</p> <p>- องค์กรกระจายเสียงและภาพตามสาย มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวดังนี้</p> <p>1) สิทธิในการทำซ้ำ คือ สิทธิในการบันทึกเสียงและภาพ จากงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย (Article 100 bis)</p> <p>2) สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ และส่งกระจายเสียงและภาพซ้ำตามสาย (Article 100ter)</p> <p>3) สิทธิในการสื่อสารงานโทรทัศน์ตามสายต่อสาธารณชน โดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น (Article 100 quarter)</p>

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักรอังกฤษ	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น
<p>3. ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์</p>	<p>1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์, วิจารณ์ หรือเสนอข่าว (S.30)</p> <p>2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งมีงานอันมีลิขสิทธิ์ไปรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือแพร่ภาพทางรายการเคเบิลทีวี, งานศิลปกรรม, บันทึกเสียง, งานภาพยนตร์ หากลักษณะของการใช้นั้นเป็นลักษณะปกติธรรมดาของประเภทนั้น ๆ (S.31)</p> <p>3) การบันทึกเพื่อแพร่ภาพหรือทำรายการทางเคเบิลทีวี โดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษา (S.35(1))</p> <p>4) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาลหรือการดำเนินการของรัฐสภา รวมตลอดถึงการรายงานกระบวนการพิจารณาดังกล่าว (S.45)</p> <p>5) แพร่เสียงแพร่ภาพและทำรายการเคเบิลทีวี การอ่านหรือบรรยายในที่สาธารณะจนได้รับทราบโดยบุคคลคนหนึ่งซึ่งตัดทอนมาจากงานวรรณกรรม, นาฏกรรม (S.59(2))</p> <p>ข้อยกเว้นปลีกย่อยในงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการทางเคเบิลทีวี มีดังนี้</p>	<p>ข้อจำกัดสิทธิขององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพมีดังนี้</p> <p>1) ใช้เพื่อการศึกษา</p> <p>2) ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือภายในบ้าน</p> <p>3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>4) งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง ทำเพื่อวัตถุประสงค์ในกระบวนการพิจารณาคดี หรือรายงานในกระบวนการพิจารณาคดี (S.101)</p>	<p>ข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิข้างเคียงในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ มีดังนี้</p> <p>1) การบันทึกชั่วคราวโดยองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพ (Article 44)</p> <p>2) แพร่เสียงแพร่ภาพอันรายการเพื่อการศึกษาในโรงเรียน (Article 34)</p> <p>3) รายการเหตุการณ์ปัจจุบัน (Article 4)</p> <p>4) การอ้างอิงงาน (Article 32)</p> <p>5) การอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (Article 68)</p> <p>6) การบันทึกงานแสดงเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพและการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพ</p>

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักรอังกฤษ	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>1) การบันทึกชั่วคราวหรือเป็นประจำ เพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือรายการเคเบิลทีวี โดยการทำสำเนานี้ต้องไม่ใช่เพื่อประสงค์อย่างอื่น และทำภายใน 28 วัน นับจากใช้ครั้งแรก (S.68)</p> <p>2) การทำหรือใช้งานบันทึกโดย BBC หรือ IBA หรือ Cable Authority เพื่อจุดประสงค์ในการดำเนินดูแลและควบคุมรายการต่าง ๆ (S.69)</p> <p>3) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวี เพื่อใช้ส่วนตัวหรือใช้ภายในบ้าน (S.70)</p> <p>4) การถ่ายภาพทั้งหมดหรือบางส่วนของงานแพร่เสียงแพร่ภาพและรายการเคเบิลทีวีเพื่อใช้ส่วนตัวหรือภายในบ้าน (S.71)</p> <p>5) การนำเสนอรายการเคเบิลทีวีหรือแพร่เสียงแพร่ภาพให้สาธารณชนได้ชมโดยผู้ชมไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชมนั้น (S.72)</p>		
<p>4.อายุการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p>	<p>ก. อายุการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ 50 ปี นับแต่วันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ (S.14(1))</p> <p>ข. ลิขสิทธิ์รายการเคเบิลทีวีจะอายุ 50 ปี นับแต่วันสุดท้ายของปีที่รายการได้ถูกรวมอยู่ในบริการรายการเคเบิลทีวี (S.14(1))</p>	<p>S.95(1) บัญญัติอายุการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง มีระยะเวลา 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ</p>	<p>Article 101 บัญญัติอายุการให้ความคุ้มครองสิทธิแพร่เสียงแพร่ภาพ 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นครั้งแรก และ 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการส่งกระจายเสียงและภาพเป็นครั้งแรก</p>

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักร	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศไทย
	ค. การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ จะหมดอายุในเวลาเดียวกันกับการแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก (S.14 (2))		
5. การให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ	S.156 บัญญัติเงื่อนไขการให้ความคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ หากสถานที่ทำและส่งสัญญาณรายการแพร่ภาพแพร่เสียงไปสู่ดาวเทียม และสถานที่ส่งสัญญาณรายการเคเบิลที่ถูกลงมาจากประเทศอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในขอบเขตของ Copyright Act 1988 บัญญัติหรือกล่าวถึง หรือมีฉะนั้นจะต้องถูกทำจากหรือส่งจากประเทศรัฐสมาชิกของกลุ่ม EEU หรือ ประเทศภาคีสัญญากรุงเบอร์ลิน, หรืออนุสัญญาสิทธิสากล อย่างไรก็ตามหากประเทศใดให้ความคุ้มครองแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของสหราชอาณาจักรอังกฤษไม่เพียงพอ หรือโดยไม่สมควร สหราชอาณาจักรมีสิทธิที่จะออกข้อบัญญัติพิเศษจำกัดการคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์ที่มีสัญชาติของประเทศนั้น (S.159(2)(3))	กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแก้ไข ค.ศ.1969 ให้ความคุ้มครองงานระหว่างประเทศแก่ประเทศที่เป็นสมาชิกสหภาพเบอร์ลิน, หรือภาคีสัญญาสิทธิสากล จึงเป็นผลให้งานที่โฆษณาครั้งแรกในประเทศภาคีสัญญาหรืองานที่ถูกสร้างสรรค์โดยคนชาติ, คนในบังคับ หรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศภาคีสัญญา ข้อสังเกต ออสเตรเลียไม่มีบัญญัติการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่ถูกแพร่จากสถานที่นอกประเทศออสเตรเลีย	ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานสิทธิข้างเคียงของต่างประเทศ ญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีในอนุสัญญากรุงโรม ดังนั้นงานแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศจะได้รับความคุ้มครองในกรณี - งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันภายใต้อนุสัญญากรุงโรม แต่ประเทศญี่ปุ่นจะให้ความคุ้มครององค์การกระจายเสียงและภาพตามสาย เฉพาะกรณีที่มีสัญชาติญี่ปุ่นหรือตั้งอยู่ในญี่ปุ่นเท่านั้น
6. การเยียวยาความเสียหายทางแพ่ง และ Securing evidence of infringement	1. คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ 1.1) คำสั่ง Anton Piller orders คำสั่งศาลก่อนเริ่มพิจารณาคดี อนุญาตฝ่ายเดียว (ex parte order)	1 คำสั่งห้ามกระทำการใด ๆ 1.1) มีการใช้คำสั่ง Anton Piller Order เหมือนในสหราชอาณาจักรอังกฤษ	1. คำสั่งห้ามมิให้กระทำการใด ๆ - โจทก์อาจเรียกร้องให้หยุดหรือป้องกันการละเมิด โจทก์อาจร้องขอให้ยกเลิควัตถุซึ่งกระทำ

ตารางแสดงความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายต่างประเทศ

ลักษณะและขอบเขตการให้ความคุ้มครอง	สหราชอาณาจักรอังกฤษ	ประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น
	<p>ให้โจทก์เข้าทำการตรวจค้น ถ่ายรูป และยึดสิ่งที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดสิทธิของโจทก์โดยไม่ต้องกล่าวเตือนจำเลยล่วงหน้า เพื่อไม่เปิดโอกาสให้จำเลยทำลายหรือย้ายพยานหลักฐานสำคัญ</p> <p>Anton Piller Orders ใช้ควบคู่กับ The Mareva function เพื่อออกคำสั่งยึดทรัพย์สินของจำเลยที่อยู่ภายในอาณาเขตของศาล</p> <p>2. คำสั่งห้ามตามวิธีการชั่วคราว เป็นคำสั่งที่ใช้ก่อนพิจารณาคดี ให้จำเลยหยุดกระทำการที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อไปหรือจะทำความเสียหายซ้ำอีกเมื่อโจทก์ได้รับคำสั่งระงับชั่วคราวจะต้องให้การรับรองความเสียหายที่เกิดขึ้น ถ้าหากโจทก์แพ้คดี</p> <p>3. การทดแทนความเสียหาย</p> <p>3.1) เรียกเรื่องค่าเสียหายตามปกติ(ordinary damages)</p> <p>3.2) เรียกเรื่องค่าเสียหายเพิ่มเติม ถ้าพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าจำเลยได้รับผลประโยชน์จำนวนมากจากการละเมิดสิทธินั้น</p> <p>4. การส่งมอบคืนและการคิดบัญชีผลกำไร โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งรับสำเนาจำลองงานอันทำโดยละเมิดและส่งมอบแก่เจ้าของและศาลอาจออกคำสั่งให้จำเลยจ่ายเงินเท่ากับผลกำไรสุทธิที่ได้ให้แก่โจทก์</p>		<p>ขึ้นโดยการละเมิด โดยอาจร้องขอก่อนยื่นหรือได้ยื่นคำฟ้องแล้ว</p> <p>- ทำสิ่งห้ามชั่วคราว</p> <p>2. การทำแทนค่าเสียหาย โจทก์ต้องพิสูจน์จำนวนความเสียหาย ดังนี้</p> <p>2.1) จำเลยได้รับผลกำไรจากการละเมิดกำไรของจำเลยเป็นความเสียหายที่โจทก์ได้รับ</p> <p>2.2) เรียกเรื่องค่าเสียหายเท่ากับจำนวนที่โจทก์มีสิทธิจะได้รับตามปกติจากการใช้งานสิทธิข้างเดียว</p> <p>2.3) เรียกเรื่องค่าเสียหายเกินจำนวนที่โจทก์มีสิทธิได้รับตามปกติจากการใช้งานสิทธิข้างเดียว</p>